

НЕИЗДЪХНАЛИ СПОМЕНИ

ЯСЕН ВЕДРИН

СЪДЪРЖАНИЕ

НЕИЗДЪХНАЛИ СПОМЕНИ.....	6
ИГРА НА СЕТИВАТА.....	7
ЗАЩО ТЕ ОБИЧАМ?.....	8
РЕТРОСПЕКЦИЯ.....	9
ХОРИЗОНТИ НА ВЪЗРАСТТА.....	10
СЕЗОНЪТ НА ЛАВИНИТЕ	11
ДЕБЮТ	12
НЕЖНИ ПРЕЛЮДИИ.....	13
ТАКА ТЕ ОБИЧАМ.....	14
ДЪЖДОВНИ КРЪГОВЕ	15
ПРОБЛЯСЪЦИ	16
ОМАГЪОСАН ПРИНЦ.....	17
ОТКЪСНАТ ЛИСТ	18
В ОЧАКВАНЕ...	19
ИЗГРЕВНО-ЗАЛЕЗНО.....	20
ДА ВЛЯЗА В ТВОЯ СЪН	21
ИЗПОВЕДТА НА СКИТНИКА	22
НАИСТИНА ОТНОВО...	23
СЪТВОРЯВАНЕ.....	24
ТРОИЧНО УВЕЩАНИЕ.....	25
КОСМИЧЕН БЛЯН.....	26
ЛИРИЧНО НАПОМНЯНЕ.....	27
МЕЧТИ В СИНЬО.....	28
ВЯТЪР ОТ НЕЗАБРАВА.....	29
СЪЗЕРЦАНИЕ	30
СТАРА ПРИКАЗКА	31
МАЛКО МОМИЧЕ.....	32
ТАНЦУВАЩА СКИТНИЦА.....	33
СПОМЕН ОТ ПРЕГРЪЩАНЕ.....	34
ОЩЕ САМО МИНУТА.....	35
ПРОШКА.....	36
С ОЧИТЕ НА ДЕТЕ	37
ПРОГИЗНАЛ ОТ СЪЛЗИ.....	38

ПИЯ ПОНЯКОГА.....	39
ОТКРАДНАТ	40
ВЪЗВИШЕНО.....	41
ТРЕТИЯТ	42
СТАРА МОНЕТА	43
СЪБЕСЕДНИК ПО НЕВОЛЯ.....	44
СТАРИЦА С ТОЯЖКА	45
ЧУДОТВОРЕЦ.....	47
КРАДЕШКОМ.....	48
НАПОМНЯЙ МИ!	49
ЖРЕБЕЦЪТ НА МОИТЕ СПОМЕНИ	50
МЕЧТАНИЕ.....	51
ЗАРАСТВАЩА РАНА.....	52
БОЯНСКИЯТ МАЙСТОР.....	53
ПРОЗОРЕЧНА ЛЮБОВ	54
СПОДЕЛЕНО ОЧАКВАНЕ.....	55
НЕВЪЗМОЖЕН БУКЕТ	56
НЕДОКОСНАТА ДЪГА	57
ПРЕДУТРИННО	58
ЦВЕТНА ТИШИНА.....	59
ГОНИТБА.....	60
LITERA SCRIPTA MANET	61
ПАСТОРАЛНО	62
ТИХА ПРЕВРАТНОСТ	63
ЗАТОПЛЯНЕ	64
ПАРАКЛИС	65
ВЕРИЖЕН КОНТРАСТ.....	66
СЛЕДВАЙ БЕЛИЯ ЗАЕК	67
СМИСЪЛЪТ ДА ТЕ ЖАДУВАМ	68
ЛЮБОВНИ МНОГОТОЧИЯ.....	69
ПРОСТО ЗА МИГ	70
ОТЛЕТЯЛА ВСЕЛЕНА	71
ПРЕЛЮДИЯ	72
МОТИВ	73
ПРИЗРАК	74

ДИМЪТ НА НОМАДА	75
НЕВИДИМ БРЯГ.....	76
ПЕТОЛИНИЕ.....	77
ПОСЛЕДНО РАЗПИСАНИЕ	78
ДЪЖДОВЕН ПОРТРЕТ	79
ПОСТЕЛЯ ОТ ЛИСТА	80
ОСТАВИ ДЪЖДА ДА ТЕ ПОГАЛИ.....	81
НЕ НАПОМНЯЙ!.....	82
СИЗИФ	83
КРЪГОВРАТ	84
НЕСЪТВОРЕН ПЕЙЗАЖ	85
ЗАТВАРЯМ ТЕ, ГОДИНО!	86
КОГАТО ТЕ ИЗГУБВАМ.....	87
ПРЕДИ СЪНЯ	88
ПЕСЕН МОЯ!.....	89
ЛЮБОВНИ СТРЕЛКИ	90
РАЗДУХАНА ПЕПЕЛ	91
ОСТАВИ ПРОЗОРЦИТЕ ОТВОРЕНИ.....	92
АКОРДЕОНЪТ	93
НОСТАЛГИЧЕН ЕТЮД	94
ДЕТСТВОТО НА ДЕВСТВОТО	95
СЛЕДИ ОТ ОБИЧ	96
ЗАЩО ТЕ ПОМНЯ?	97
НЕ БИХ ТЕ ПРЕНОЩУВАЛ	98
ЧУРУЛИК	99
НЕИЗПИТО КАФЕ.....	100
НИЗ ОТ ГРЕШКИ	101
НЕСБЪДНАТО ЛЯТО	102
СПИРАЙ ПОНЯКОГА!.....	103
ЧЕРТАЙ, ЛЮБОВ!.....	104
ИЗВОРЕН ОГЪН	105
ПЪТНИЦИ	106
СТАИ В КРАЙПЪТЕН ХОТЕЛ.....	107
ДЪЖДОВНА ПРИТЧА	108
ЗАВИНАГИ ЕДНА.....	109

ОСТАНАХ ЛИ?.....	110
ПОД ЛУННИТЕ СЕНКИ.....	111
СИНЬО.....	112
НЕСТИНАРИ.....	113
ЕСЕННО ПРИЗНАНИЕ.....	114
ПРИЛИВНА ВЪЛНА.....	115
НЕПРЕСЕЧЕНИ ЛИНИИ.....	116
ПРЕГРЪЩАЙ МЕ!.....	117
УСМИВКА ОТ ЛЪЧ.....	118
НЯКОГА, НЯКЪДЕ, НЯКАК... ..	119
В СПОМЕНИТЕ.....	120
БОРОВА СЪЛЗА.....	121
СВЕТЛОПИС.....	122
В ЕДИН ПОРТРЕТ.....	123
ДВЕ, КОЕТО НЕ СТАНА ЕДНО.....	124
КАОЛИН.....	125
ПОРТРЕТЪТ МИ... ..	126
ПЛАТНО ОТ НЕЗАБРАВА.....	127
ПИСМО В БУТИЛКА.....	128
ПОСЛЕПИС.....	129
ТАНЦУВАЙ!.....	130
БУРЕНОСЕН.....	131
ОСТАВИ МИ СЛЕДА.....	132
ОГЪРЛИЦА.....	133
МАЛКА КИБРИТОПРОДАВАЧКА.....	134
РЕТРОСПЕКЦИЯ.....	135
ЛЕТЕН СПОМЕН.....	136
БУРГАСКИ ВЕЧЕРИ.....	137
НОВА СТРАНИЦА.....	138
ОТНОВО.....	139
СРЕДНОЩНА РИСУНКА.....	140
ПРЕД ЗИМАТА.....	141
КЪМ СТАРАТА ГОДИНА.....	142
“МИЛЛИОНЫ АЛЫХ РОЗ...”.....	143

НЕИЗДЪХНАЛИ СПОМЕНИ

Мисли за мен понякога. Усещай ме,
дори да съм далечно-несъзрим.
Във спомените нека да се срещаме
и хванати с ръце да повървим.

В една такава нежна територия
сърцата нямат повод за тъга.
Прочетохме ли нашата история?
Предишната ни обич... но сега?

Искрица в битието ни изстинало -
ще лумне ли отново до пожар?
За любовта, разказват, няма минало...
Тя винаги от бъдното е дар...

Мисли за мен понякога. И мислено -
реално сътворен ме съживи.
Да се намерим - както ни е писано.
Неуловен - мигът да ни лови...

И спомените наши, неиздъхнали,
да ни рисуват с вечерен пастел -
от улиците - чувствено заглъхнали
до спирките на нашия предел.

ИГРА НА СЕТИВАТА

На лицето ти нежния профил
силуетно откривам в нощта.
Слушат клоните вятърни строфи
за копнежно-красиви неща.

И косите ти сякаш люлее
лунен лъч в полусънни листа,
а след миг и усмивка ще сгрее
твоите вечно смълчани уста.

Колко обич блести в сетивата -
сътворява от сенки мечти.
Може би ти си там - в дървесата
и гласът ти от вятър шепти.

Може би аз съм там - да открия
неживяното още от нас.
Тази светла и чудна магия -
от докосване, поглед и глас.

ЗАЩО ТЕ ОБИЧАМ?

Защото си и прилив, и стихия!
Защото си и огън, и вода!
Защото във безкрай ще те откроя,
дори да нямам никаква следа!

Защото са ръцете ми възжета,
с които връзвам стихове-платна!
За да преплувам цялата планета
в копнеж по твоя дъх и светлина.

Защото са очите ми маяци,
претърсващи за теб нашир и дълж.
Защото ти ми даваш нежни знаци -
във жарък пек или в проливен дъжд.

Защото е сърцето ми дълбоко -
и там се вливат в чист водовъртеж -
въздишката от всяка твоя болка
и трепетът от всеки твой копнеж.

Защото си дарена с миг от вечност.
Превърната във вечност на мига.
Безкрайно близка в своята далечност.
Тъга във радост. Радост във тъга.

РЕТРОСПЕКЦИЯ

По следите на прашния спомен
любовта ми се връща назад
към мига, който вятър подгони,
за да бъде беглец в необят.

Боже мой! Колко много забрави
се спотайвали в пътя трънлив!
Колко мисли, подобно на лаври
са ме правили лудо щастлив!

Като път се изнизаха зимите
и летата вървяха след тях.
Любовта ми изгуби незримото
и потъна във делничен прах.

Затова се събужда копнение
и към утрото връща ме стон,
по следите на нежно вълнение,
по милувки от светъл сезон.

По следите на прашния спомен
всеки миг ще положи в дланта.
И ще шепне в сърцето ми ромон:
“Заслужават си всички неща...”

ХОРИЗОНТИ НА ВЪЗРАСТТА

Преосмислени, срещат се залези
над бърда от прескочена младост.
Непонятно е как се запазихме
след циклони от зла безпощадност.

И сега се протягаме в искане.
Бели облаци в мост се намират.
Топли капки жадувана искреност
помежду ни дъждовно извират.

Преживели вечерното мръкване,
освежени трептим от зорница.
И след дългото наше замлъкване
се усмихваме в полет на птица.

Хоризонти, докоснати изворно,
просветляват от ново начало.
Повторяем във своите изгреви
слънчев диск ни обгръща изцяло.

СЕЗОНЪТ НА ЛАВИНИТЕ

Съзирам те зад шепота на думите.
Зад мислите, облечени от дъх.
Блестиш от бяло. Бяло до безумие,
подобно сняг, сковал едничък връх.

Дали по ледовитите ти зъбери
успях твоя лик да приближа?
Намерих ли спасителните ръбове,
та в хлъзгавия път да продължа?

Разделяни от вертикална граница -
далечно се докосваме с очи.
Тежи зад мен препълнената раница
от пориви, копнежи и лъчи.

Ръцете са отдавна вкочанявали.
Нозе - забити в скърцащия лед.
Остават само мисли неугаснали -
за палеща любов. За мен и теб!

Тъй дълго те изкачвах през годините,
но днес ще те стопявам със мечти...
Достигнал до сезона на лавините -
очаквам в мен да се разгърнеш ти!

ДЕБЮТ

Бели гълъби кацат във твоята сянка.
Небосводът надвесен припява рефрен.
Неоткъснатата ябълка. Нежна фиданка.
И едва удържаният порив във мен.

С незапомнени реплики - смутно треперя.
Начинаещ за първата роля актьор.
Духва вятър в косите ти. Сякаш бродерия
разпилява конците си в чист кръгозор.

Нервно копче се къса. Към теб се търкаля.
Зад прехапани устни любовта ми мълчи.
Ако вдигна ръка, бих могъл да погаля
тези твои горещи и черни очи...

Бели гълъби литват от твоята сянка.
Небосводът се вдига, засрамен от смут.
Недокоснатата ябълка. Крехка фиданка.
И актьор - пред провала на своя дебют...

НЕЖНИ ПРЕЛЮДИИ

От любовите - истинска ти си ми.
Само ти ми остана до край.
А животът съдбовно ориса ни -
сив ноември, обвързан със май.

Аз пребъдвах във късните есени.
Зеленееше ти в пролетта.
Не намираше никой адреса ни -
вечно бягаща бе младостта.

Помъдрияхме, изглежда, в сезоните.
Ти за есен от мен закопня.
А пък аз, неразлистен във клоните,
търсех пролет на всяка цена.

И в живота, любовно разместени -
преоткрихме съдбите си в миг.
Аз намерих зелените кестени -
ти във жълтото скри своя лик.

И отново - във нежни прелюдии,
се догонват ноември и май.
От любовното чудо учудени -
се преливаме цветно. Докрай.

ТАКА ТЕ ОБИЧАМ

Ако вечер очите за сън не заспиват
и светът се усмихва различен,
не терзая с въпроси душата щастлива.
Имам отговор. Аз те обичам...

Ако скитам в нощта - без чадър и без шлифер,
а дъждът ме вали романтичен,
ще се вслушам на капките в тайния шифър -
кап, кап, кап... Как сега те обичам...

Ако в утро мъгливо се стрелнат лъчите
и пробият през свода лиричен,
ще немее устата, но ще пее в очите
слънчев звън, че така те обичам.

Ако просто те видя - неземно красива,
и сърцето ми в теб се затича,
думи в мен като буйна река ще преливат...
Обич моя! Та аз те обичам!

ДЪЖДОВНИ КРЪГОВЕ

Ръми дъждът, подобно стара песен,
която пее скитник с дрезгав глас.
От мъдри вероятности отнесен,
над локвите пред мен се вирам аз.

Във кръгове сълзиците дъждовни
докосват се едни до други в миг.
Напомнят ми за някаква съдбовност
в живота разностранно многолик.

Дали оставят кръгове словата
в дъждовните води на любовта?
Намираме ли в думи красотата,
щом толкова пленяваща е тя?

Два кръга, ако нежно се пресичат,
не е ли от съдбата зов и знак,
че две сърца от обич се привличат,
готови да се слоят - пак, и пак...

Вали ли зов от нежност за душите?
Ръми ли този тъй жадуван дъжд?
Докосват ли се в кръгове мечтите
на слети от любов жена и мъж?

Вървя прогизнал. Шепна си отнесен.
И чиста мъдрост в кръгове кръжи.
Ръми дъждът, подобно стара песен.
Не спира... Ами нека продължи!

ПРОБЛЯСЪЦИ

Усмивва се душата ми в проблясъци.
В родените от тебе светлинки.
Красиви миди в палещите пясъци
и камъчета в хладните реки...

Стаена нежност в цветенца покълнали.
Невинност в пеперудени крила.
Звънтящи песни, клоните изпълнили.
Жуженето на влюбена пчела...

Беседката за шепота на страници.
Дървото, приютило имена.
Тефтерът със изписаните страници.
Дъхът ти... Твоята мека топлина...

Проблясъците... Толкова е хубаво!
Със обич обдарила си ме ти!
Усмивва се душата ми от влюбеност.
Не искам друго. Моля те, блести!

ОМАГЪОСАН ПРИНЦ

Дори и да не виждаш принц във мен
с корона златна, с трон и със прислуга,
в сърцето си от теб съм покорен
и никога не бих сменил те с друга.

Сама видя едничкото палто,
с което днес за тебе съм облечен.
Не питай за богатството ми! То
заклучено е във сандък сърдечен.

Букет от рози купих... Ей така!
Да доизхарча малката заплата.
Вземи ги! Протегни към мен ръка!
В червеният им цвят ми е душата.

Вдъхни я, както вдъхваш свежестта
на утрото в разлистените клони.
Красиви думи промълви с уста -
да те послушам с мисли неспокойни.

Да ти оставя порива червен
в едничък стих, макар и нескопосан.
И да си тръгна в тъжния ми ден,
подобно принц, във жаба омагъосан.

ОТКЪСНАТ ЛИСТ

Светът ми става тъжно непонятен -
откъснат лист във бурен листопад.
И с нишките на изгледа си златен
ми шепне: “Няма връщане назад!

Спомни си извървяната пътека
и виж какво от себе си дари -
надеждата, тъй нужна на човека
да може своя свод да сътвори.

Усмивката - поръсена трошица
за винаги бездомния врабец.
Утехата - невидима искрица
за тропач със тояжката слепец.

Пожарът - за безсмъртната любима,
сърцето ти докрай опожарил.
За да си нужен, и за да те има.
И в бъдното да знаеш, че си бил...

Не гледай съкрушен и разтревожен
към нишките от минали следи!
Избра си път - единствено възможен.
С небе и вяра, с обич и звезди...”

Светът ми става тъжно непонятен,
но някак си със него се сдобрих.
Откъснат лист в живота безвъзвратен,
над който тези думи сътворих...

В ОЧАКВАНЕ...

Устата ми изпръхват от студеното.
Парцалчета прехапвам, мълчалив.
Самотен вятър хваща си вретеното
и бялото засуква в кръг мъглив.

Усмиввам се на тъжната феерия,
напомняща реално за живот.
Съдбата ми, подобна на мистерия,
самичък ме върти - от брод на брод.

Рисува ме със тъжни преживелици.
В очите ми боде с игли от скреж.
А в бялото на нейните виелици
напусто е и полет, и вървеж.

Ръцете свил молитвено. В очакване.
Съдбата моля - теб да завърти.
И някак пред мечтите ми изплакани
със своята любов да дойдеш ти.

Устата ми да тръпнат. Разцелувани.
Мъглите да превърнеш в синева.
А вятърът - помахал за сбогуване,
да изплете магия от слова...

ИЗГРЕВНО-ЗАЛЕЗНО

Ще заблестим, преплетени лазурно.
Два изгрева ще слеем във едно.
А после през земята ще се втурнем
да я загърнем в слънчево платно.

Ще се разпалим, пламъчно-обзети.
Два залеза ще слеем в стихослов.
И в тиха нощ, подобни на комети,
небето ще рисуваме с любов.

ДА ВЛЯЗА В ТВОЯ СЪН

Във дрезгавата кротост на нощта
загръщам твоя лик като молитва.
И всичките несбъднати неща
сърцето ми в очите ти изпитва.

Как искам в твоя сън да вляза аз!
Под клепките, грижовно уморени.
И там да видя има ли ни нас
във залеза на бягащото време.

Как исках нежна обич да ти дам
във бяла къща с двор от маргарити...
И болката да бих прогонил сам
от всичката несбъднатост в мечтите.

Да шепнем под разцъфнали липи,
ръка в ръка, глава в глава допрели...
Спи моя обич! Моля ти се, спи!
Сънувай сладко радостите бели!

Поне във тях любовно ще творя,
това, което времето задраска.
Поне насън мечти ще ти даря
и ще те топля с нежната си ласка.

Не се събуждай, че светът боли!
А би могъл да бъде по-различен...
Съня си, обич, с мене сподели,
за да ти кажа колко те обичам!

ИЗПОВЕДТА НА СКИТНИКА

Ще се върна след дългото скитане,
щом пресъхне мастилото в мен.
Мойте стихове, тъжно наситени,
ще ти кажат защо съм роден.

Бях орисан в света на размяната.
Давам радост, а взимам печал.
Ровя дъното, пият ми пяната.
В мен е траур. За тях е воал.

И не питам защо в орисията
няма миг за съдбовен обрат...
Някой просто да мине с ютията
върху бръчките в тъжния свят.

И да светят мечтите, изгладени,
като риза за чакан годеж.
А надеждите - тихо раздадени,
да са пламък от лумнала свещ.

Да се върнат в живота ми лихвите
на добрите и светли дела.
Да ме гледат очите усмихнати.
Всички устни да шепнат: Ела!

Ще се върна след дългото скитане,
но писецът все още блести...
Помълчи над стиха ми. Без питане.
И изпълнена с обич - прости!

НАИСТИНА ОТНОВО...

А можехме наистина отново
да бъдем нужни с теб - един на друг.
Сърцата ни да светят стихословно
и мислите да тръпнат в чуден звук.

В ръцете ни, от чакане студени,
да лумне огън с пламъчни мечти.
В зениците, ненужно просълзени,
щастливи да се върнем - аз и ти.

Да гоним в парка влюбените птици
и да притихнем в шепот на листа.
Да се заровя в твоите къдрици
и да ти бърбля хиляди неща.

Да бъде миг на сбъдване съдбовно.
Повярвали на чудо - да горим.
Ще можем ли наистина отново?
Въпросът ми отлита. Като дим...

СЪТВОРЯВАНЕ

От погледа ти сътворих небе,
осеяно на трепета в звездите.
И всичката любов, която бе,
да свети всяка нощ - до бъднините.

От ласките ти сътворих легло.
Да се унасям - кротък в самотата.
И всичко нежно, между нас било,
завивка да е топла за душата.

От думите ти сътворих олтар -
молитва да прошепна - за мечтите.
Макар далечна - да ми бъдеш дар
и слънчице - до залеза на дните.

От себе си - вратата сътворих.
Отворена за теб - да те желая.
И в някой сбъднат миг, от нежност тих,
пристъпила през мен - да си до края...

ТРОИЧНО УВЕЩАНИЕ

Вещай ми, Прорицателко Съдба,
 щастлива участ, с нежност напоена...
 Очите ми усмихвай с веселба,
 сърцето - с нощен шепот на сирена.
 Без думите ти страдах всеки път,
 когато губех ключ или посока.
 Бездомен ме отхвърляше домът.
 Без път пълзеше вяра слепоока.
 Но с тебе, щом сърцето увещая,
 любовен плам разпалвал бих до края...

Вещай ми, Повелителко Любов,
 кристални чаши със горчива пяна.
 И нека под небесния покров
 завинаги със тебе да остана.
 Без думите ти бях душа от стон.
 Без виното ти - сух, като коричка.
 Без сватбения марш на Менделсон
 умирах в самотата си едничка.
 Но с тебе, щом сърцето увещая,
 в живота смисъл бих открил до края...

Вещай ми, Господарю мой, Живот,
 ръце горещи, милост във сърцето!
 Докосна ли житейския хомот -
 да го направя с пламък от Небето!
 Без думите Ти има ли Съдба?
 Без Твоя дъх - дали Любов достига?
 Не бих делил Те в никаква делба!
 Възпял Те бих - наяве и на книга!
 Че с Тебе, щом сърцето увещая,
 намерил съм искриците на Рая...

КОСМИЧЕН БЛЯН

Не наричай пиянство космичния блян
да изпия с дъха си небето.
Проговоря ли после - от звездици облян,
моят глас ще ти гали лицето.

А тогава - прекрасна, със златист ореол,
ще си моя небесна мадона.
Седмоцветна сияйност ще ти бъде престол,
а пък слънцето - бяла корона.

Метеорно щастлив, аз край теб ще кръжа
в нежна елипса - чак до сърцето.
Не, не спирай да слушаш! Нека пак продължа!
Имам още вълшебства в небето...

Имам целия космос, от очи невидян.
И мечтата - за отговор дръзка.
Във душата ми блика галактичен фонтан
и от устните - пръска ли, пръска...

ЛИРИЧНО НАПОМНЯНЕ

Косите ми са белите брези
на моята сезонна непривичност.
Небето е прозорец от сълзи,
напомнящи за капеща лиричност.

Земята е последният ти хлад.
Замръзнал храм под танца на сланите.
Напомням ти. За теб останах млад.
Небето виж. И забрави брежите.

МЕЧТИ В СИНЬО

Усмивките ни - късове от злато,
напомнят, че сме живи, и във нас
следи остави синьото ни лято -
смокинен дъх на изживян екстаз.

Онези сини, утринни умори,
след нощи, пълни с шепот на вълни,
когато гларус синевата пори
и нежен бриз в прозорците звъни.

Когато ние двамата... Когато...
Усмивваме се. Знаем го сами.
Ще се завърне синьото ни лято,
дори сега дъждът да ни ръми.

И златото под меката смокиня,
в лъчи прозирни пак ще заблести...
Защо ли са облечени във синьо
най-хубавите мисли и мечти?

ВЯТЪР ОТ НЕЗАБРАВА

Аз съм вятърът, който те връща
в забравени стари лета.
Там, където кирпичена къща
се е сгушила в пъстри цветя.

И лозницата с крехки ластуни
тихи тайни свенливо шепти,
а под нощния покрив на юни
моя нежна звезда си ти.

Ще танцуват навярно листата.
И щурците ще свирят възбог.
Подранило светулково ято
ще се шмугне в сънливия глог.

И ръка, като топла жарава,
ще разроши косите ти пак.
Преживяното - в зов забрава,
ще е изгрев в уханен листак.

Като дъх от надежда, присъща,
на скорец, възродил песента,
аз съм вятърът, който те връща
в забравени стари лета.

СЪЗЕРЦАНИЕ

В рисунъка на твоето лице
душата ми до залеза се взира.
Да можех, бих загърнал го с ръце,
за да ми бъде шепнещата лира.

Очите ти нарекъл бих луни -
безсъниците мои да огряват.
И в мрака безразсъдните вини
с небесната си кротост да прощават.

В косите ти намерил бих чудак -
усмихнат вятър, който си танцува.
И с нежните къдрици - пак, и пак
опитва закачлив да ме целува.

Във устните ти ложе бих видял.
Една докрай жадувана постеля.
С възглавки меки, с обич от воал,
която се разстила и споделя.

В рисунъка на образа ти мил,
аз бих изтлял от всеки миг вълшебен.
И всичко нежно, що ти бих дарил,
ще зная, че получил съм от тебе.

СТАРА ПРИКАЗКА

Стара приказка вятър шепти
за заспала дълбоко принцеса.
И красивите мои мечти
аз отдавна не питам къде са.

Те са скрити в дворец невидян,
който носиш дълбоко в сърцето.
И заспала в девически свян,
чакаш принца красив под небето.

Позволи ми, любовно пленен,
твойте устни сега да целуна.
Да събудя - за теб, и за мен,
светла обич, от щастие лунна.

Да притихнеш учудена ти
в стара приказка. Още я има...
И в двореца, красив от мечти,
да си шепнат - любим и любима.

МАЛКО МОМИЧЕ

Паметта ми е малко момиче.
Свои приказки нежно шепти.
В стари спомени ходи да тича
и отваря самотни врати.

В късни нощи безсънна се взира
и с луната говори дори.
В отлетялото смисъл намира.
В изгорялото - още гори.

На годините - детски се смее.
В бели рози надежди тъче.
И ме вика в следите след нея -
да съм нейното светло момче.

Чудотворнице! Ах, не умея
своя бяг да обърна назад!
А сърцето си искам да сгрея
след последния жълт листопад...

Протегни ми ръка! Възвърни ме!
Може би още имам мечти.
Малко есенен, повечко зимен -
но за теб още летен почти.

ТАНЦУВАЩА СКИТНИЦА

Танцува тя със вятъра бездомен.
Ръце протяга - нощна пеперуда.
Към светлите искри на минал спомен.
Към стара обич, шеметна и луда.

Танцува тя. Любува се с листата.
С дъха си стопля смръзналите клони.
Усмивва й се в тъмното луната
и звезден прах над стъпките й рони.

Танцува тя, подобно бяла фея,
която чудеса ще сътворява.
И тръгват в тъмнината подир нея,
мечтите й, обречени в забрава.

Танцува тя. Любовно-разпозната.
Светът й се завръща. Романтичен.
Красива сянка стопля самотата
и някой шепне колко я обича...

СПОМЕН ОТ ПРЕГРЪЩАНЕ

В ръцете пазя спомен от прегръщане.
Кога и как? Не ми прошепва времето.
Сега ме брулят ветровете смръщени
и сняг попарва мислите ми шеметно.

Навлечен със балтон от безвъзвратното,
усърдно търся мигове в хастарите...
Очи, които тънат в необятното.
Нозе, които следват тротоарите.

Душите - в смях от бликнали приумици.
Фонтан от пръски в пориви сърдечни.
И чудото, стаено между думите,
че можехме да бъдем... Да сме вечни.

Какъв етюд от тъжно съзерцание...
Проблеснал спомен, невъзможно кратък.
Мечтите ми са мокри от ридание.
И как без теб да продължа нататък...

Ръцете ми измръзват във хастарите.
Разкъсан порив в неизбежно минало.
Снегът покрива в бяло календарите.
Изстинало е... Всичко е изстинало...

ОЩЕ САМО МИНУТА

Още само минута ми дай...
Кръг един да направи стрелката.
Не зачерквай мечтите ми с край.
Той е лесен. Подобен на дата.

Още само минута поне...
Да ти кажа, че бях неуспешен.
Не разбрах кой и как те отне.
И защо ме поиска безгрешен...

Още само минута... За нас.
Много лесно прошепва се сбогом.
Но отпосле, задуха ли мраз,
ще си спомниш за нашия огън.

Още само минута... В мечти,
за които шептахме си двама.
И когато дойдоха почти,
се оказа, че просто ни няма.

Още само минута... Поспри!
В кръг от обич света ти да свия!
И стрелката, която гори,
съдбоносно във нас да забия.

Още само минута... Нали?
Тя отлита така бързотечно.
Нека спре между нас да боли.
И ще трае минутата вечно...

ПРОШКА

Простихме си. На дъното на болката.
Над нас сълзите пареха в безсмислие.
Доколкото възможно е... Доколкото...
Забравихме виновното орисване.

Парченцата от счупено поверие
слепихме в чаша, нужна за отпиване.
Сърцата си загърнахме в доверие,
а чувствата облякохме с разкриване.

Простихме си. След студ от безизходица.
С последни съчки стъкнахме огнището.
И крехката любов, подобно бродница,
завърна се, възкръснала от нищото.

С ОЧИТЕ НА ДЕТЕ

Обикнах те с очите на дете.
Светът е розов в моите зеници.
Не исках любовта ми да расте
до възрастта на чувствените жрици.

Сърцето си не виждах в пасианс.
Не бях вале в ръцете на съдбата.
Обикнах те. Дори да нямам шанс.
Дори да не разбирам правилата.

Обикнах те. Въпросите спестих.
Дали съм губещ. Сам сред печеливши.
Едно дете обича с порив тих
и бързо е сред много други бивши.

Ръце протягам. Само за да дам,
когато друг готов е да отнеме.
Пристъпя ли към тебе - ще е в храм,
във който спира бягащото време.

Обикнах те с очите на дете.
Не ме моли! Аз няма да порасна!
Сърцето си не виждам във тесте,
разхвърляно по лепкавата маса.

В зениците ми обич се таи,
която от хазарт не проумява.
Решиш ли - не залагай на бои!
По детски заобичай ме тогава...

ПРОГИЗНАЛ ОТ СЪЛЗИ

Прогизнал от сълзите на циклоните
с очите си преплувам дъждове.
Светът се крие тихо под найлоните
и сушав от навеса ме зове.

Но аз, обзет от безчадърни пориви,
прешляпвам локви, вдън осиротял.
И жълтите листа, подобно кораби,
изпращам до шуртящия канал.

А те се шмугват бързо под решетките,
където властна мъката шурти.
Безмълвни птици, вързани от клетките,
в които няма вяра и мечти.

Ненужни мисли. Пленници на влагата,
в сърцето ми оставили порой.
Вали във мен. До болка ми е тягостно.
И няма кой да чуе... Няма кой..

Дъждовно е. И не личи причината.
Дали съм плакал? Или е дъждът...
Прогизнал от сълзите на интимното,
вървя несподелен по своя път.

ПИЯ ПОНЯКОГА...

Пия понякога. Чашата пълня до горе.
Пали ме виното. После в дъха ми горчи.
Спомен от някоя стара любов ме преборва.
Тръшва ме мигом. И тъжна душата мълчи.

Пия понякога. Виното смесвам с отвари.
Биле омайно по старите рани дъхти.
Пламва загадъчно наниз от златни пендари.
Скърцат отворени дъбови тежки врати.

Пия понякога. Грабва ме песен прощална.
В топлите халища зъзне сърцето от студ.
В огън трепера. И вятър ме вее печално.
Тиха раздяла, а сякаш е гръм от барут.

Пия понякога. Грабва ме старото време.
Влачи ме, блъска ме. Всичко различава във мен.
Вино съдбата е. Нека ума ми превземе.
Вино животът е. Нека умра напоен.

ОТКРАДНАТ

Ще мога ли с откраднати очи
да съзерцавам бягащото време -
как изгревът от влюбеност търчи
на залеза усмивката да вземе...

Ще мога ли, дори с откраднат слух,
да слушам нощем лунната соната,
когато любовта ме прави глух
и отговори чакам в тишината...

Ще мога ли за теб с откраднат глас
едничка нежна песен да запея,
щом сбъдване от думи чакам аз
и шепот, в който чувствата да сгрея...

Ще мога ли с открадната душа
да те жадувам - дълго, непривично,
щом сам не бих могъл да утеша
сърцето си, от трепети различно...

Ще мога ли откраднат - да съм твой?
Не ме вини! Опитвах да се скрия!
Завлече ме, подобна на порой,
и капките ти в мен - не ще изтрия...

ВЪЗВИШЕНО

Докоснаха се ореол и лира.
Прегърнаха се вечност и мечта.
Светецът се въздигна над Всемира.
Поетът - зазвъня от красота.

Светецът изговори се във притчи.
Поетът - в нежни песни се изпя.
Кого от тях ти повече обичаш -
така и да ми кажеш, не успя...

ТРЕТИЯТ

Оставих ти самотните си стихове.
Да ме откриеш някъде сред тях.
Когато след безгрижното усмихване
угрижен дойде смътният ти страх.

Когато тъжна болка свие дланите,
а в тях не се задържа топлина.
И без да подозираш - видиш раните,
превързани с ревнива пелена.

Че аз те чаках хиляди столетия,
дори за теб да бяха шепа дни...
Където има двама - страда третият,
останал зад сърдечните стени.

Че аз те шепнех в нощите си стихнали.
Сънувах те във сън недостижим.
Замрежвах те в любовните си стихове
с едничката мечта - да се сбlijим.

И ти видя тъгата ми. Усети я.
Открий ме обич! Аз съм още там!
Да бъде втори е мечта на третия.
А първият избира, щом е сам...

СТАРА МОНЕТА

Като стара монета във джоба
нося светлия спомен за нас.
Беше тайнство, подобно на обич.
Беше болка, подобна на страст.

Неподкупно се гледахме, златно,
без да можем цена да платим.
И копнежът красив безвъзвратно
се изниза подобно на дим.

Бяхме просто страни на монета.
В теб - турата, във мене - ези.
Помежду ни - стена мимолетна
с непроляни от обич сълзи.

Нумизматно въздъхна съдбата.
Тъжно случване в тъжен момент.
А монетата с чистото злато
се превърна в красив сантимент.

СЪБЕСЕДНИК ПО НЕВОЛЯ

Дъждът е събеседник по неволя.
Стоим под него в тъжния си час.
И с чувства неизплакани го молим
да си поплаче мъничко за нас.

Да тръгне по следите залинели
и спомените с плач да заличи.
Раздяла, като всичките раздели -
със болка и подпухнали очи.

Раздяла, като всичките предишни.
Били сме сякаш... А не сме били...
Вали дъждът. Във него сме излишни.
И вътре в нас от болката вали.

Етюд за стих. Проливен дъжд и ние.
Чадърът свит. Прогизнали стоим.
Дано поне сълзите ни измие
преди да тръгнем... За да си простим...

СТАРИЦА С ТОЯЖКА

Скръбта като старица със тояжка
почуква ми на входната врата.
И носи във торбата сиромашка
на глас недоизказани неща.

Отварям ѝ душата - да прекрачи.
Не бих могъл да я държа отвън.
А тя избързва поглед да вторачи
в очите ми, останали без сън.

“Познавам тези плувнали зеници!” -
мърмори ми и вдига важно пръст.
“Разплакваха ги млади хубавици
и чувствата ти пращаха на кръст.

Но бях тогава млада и невзрачна.
И силно беше твоето сърце.
Не трепваше от тежки неудачи.
Не скубеше косите си с ръце.

Сега съм вече доста остаряла,
но гледам, че и ти си остарял.
Тояжката подръж. Не съм ти дала
сълзата за последния ти хал...”

Навежда се старицата и бърка
дълбоко в сиромашката торба,
и сякаш че в гърдите ми човърка,
в най-милото от моята съдба.

“Вземи си тоя спомен, що загуби.
Усмивката... Гласът ѝ си спомни.
Сърцето ти сега по-дълго люби
и страда от присъди и вини.

При тебе до леглото ще приседна,
докле с една въздишка ми платиш.
Не се страхувай! Няма да съм ледна,
че ти от обич все така гориш...”

Скръбта като старица със тояжка
въздишката ми в шепите си взе.
Прибра я във торбата сиромашка
и хлопна тихо тъжното резе...

ЧУДОТВОРЕЦ

Откъсвам първозрелите ти пориви -
красиви плодове на младостта.
И думите ти - светли, непресторени
допълвам с топъл шепот на уста.

Докосвам слънчелистните ухания
на твоите обичащи ръце,
събрали в шепа моите дихания
с туптенето на мъжкото сърце.

Преливам от мечтани нежностишия,
в които те рисувам с акварел.
Въздъхвам те при всяко мое вдишване.
Изпявам те, докосвайки предел.

Разгръщам те във полета на птиците.
Догонвам те във синьото. Да спреш.
А в нежната премала на зениците
наднича чудотворецът-копнеж.

КРАДЕШКОМ

Не искам да те зървам крадешком.
Не съм крадец. И няма да открадна.
Щом цялата пред мене си. И щом
пленяваш ме със хубост безпощадна.

Не искам да те слушам крадешком.
Прокрадатите думи да милея.
А после, в незатопления дом,
с откъслечни надежди да се грея.

Не искам да докосна крадешком
косите ти, за тебе неусетно,
и да повтарям този тих прием,
не ден и два, а сякаш дълголетно.

Не искам да те имам крадешком.
Крадецът после връща седмкратно.
Послушай, обич, светлия ми тон!
Ела, и приюти ме безвъзвратно!

НАПОМНЯЙ МИ!

Напомняй ми за болката, която
покри с мехлем от нежна доброта.
За зимата, която стана лято,
и за снегът, превърнат на листа.

Напомняй ми за бялото в косите,
което с бурна радост потъмни,
и върна младостта ми във очите
със синьото на топлещите дни.

Напомняй ми алеи и скамейки.
И птици, чуруликащи в гнезда.
Ръцете ти, подобно чудодейки,
как пръскаха ме с бисерна вода.

Напомняй ми любовен шепот в мрака.
Напомняй ми звезди посред луна.
Щурците ми напомняй в треволяка
и образът ти светъл на жена.

Напомняй ми най-сетне, че си моя -
нектар, събран от утринни цветя.
И с твоето напомняне покоят
ще бъде в мен - дори до старостта.

ЖРЕБЕЦЪТ НА МОИТЕ СПОМЕНИ

Яхнал жребеца на моите спомени
бурно препускам към минали дни.
Светят по стръмното сълзи отронени
в мисли несбъднати, в тъжни вини.

Чаткат по твърдата угар подковите.
Мигом припламват студени искри.
С кремъчна болка ми шепнат любовите.
“Спри се, чаровнико! Хайде, поспри!”

Мракът поглъща интимните шепоти.
Вятърът свири по прашния път.
Дълго препускам към първите трепети -
тези, в които го няма мъжът...

Тези в момчето - със вярата, звездната,
дето във тъмния свод се стопи.
Трепети мои, отдавна изчезнали -
сън за душата, когато заспи...

Цвили жребецът ми. Сгъва копитата.
Спомен навярно зове ме в пръстта.
Кръв по лицето ми. Тежко залитане.
Тъжно ридание в сухи уста.

Виждам звездите, отдавна угаснали -
въглени сиви от пепел и прах.
Няма го светлото чувство, прекрасното.
Няма го споменът с детския смях.

Яхнал жребеца на моите спомени
връщам се в тихата моя печал.
Пролет повторна за листи отронени
няма... И никой не би ми я дал...

МЕЧТАНИЕ

Сърповидната кротка луна
скитащ облак по диплите пори.
А прозорецът в светли петна
на сърцето ми сякаш говори.

И се чувствам в лъчи утешен -
закъснялото цвете за бала.
Този свят ми се струва сгрешен.
Искам горе - с душата си цяла.

Бих направил си чуден дворец,
който в лунния блясък да плува.
И с лъчите от звезден венец
всички будни очи да милува.

Да политнат в небето мечти -
за среднощния бал на цветята.
...Със усмивка, която блести,
сърповидно ме гали луната.

ЗАРАСТВАЩА РАНА

Не разочопляй зарастваща рана.
Няма смисъл, когато кърви.
Тази болка, която остана,
нека пуснем далеч да върви.

Само дългото време лекува
тежки думи и тягостен гнет.
Нека месец през нас да преплува.
Още два, още три, още пет...

Ако в нас се опънат фатално
всички връзки от старите дни,
ще се видим отново... Реално.
Без да помним горчиви вини.

Без да бъде в душите ни остро,
от стрелите на скръб и печал.
Всичко сложно наяве е просто,
щом мигът е далеч отлетял.

А тогава, без нова покана,
ще се сбъднем, подобно мечти.
Не разочопляй зарастваща рана.
Нека времето всичко прости.

БОЯНСКИЯТ МАЙСТОР

Образ тъй жадуван... Десислава!
Ангел ли лицето ти твори?
Стъпвам по разпалена жарава.
Багрите замесвам от искри.

Фреска за любим севастократор.
Блян несбъднат. Тиха светлина.
Вечер ми напомняш хладен вятър.
Сутрин - непристъпна планина.

Нямам за душата ти палитра.
Четката извлича само лик.
Храм ли си за моята молитва
и за мрачината ми светлик...

Трепва от душата плаха птица.
Литват през прозорците крила.
Нарисувал своята кралица -
нека те загърна във мъгла.

Образ тъй жадуван... Невъзможен.
Светла нимфа. Зов неукротен.
Болка. Като хладното на ножа,
някъде забит дълбоко в мен...

ПРОЗОРЕЧНА ЛЮБОВ

Прозорците на моите очи
отново са отворени за тебе.
Погледнеш ли през тях - ще проличи,
че вече съм направил своя жребий.

Било, че дъжд не спира да вали
или пък вятър в чувствата тършува,
причина няма да ни раздели
и повод няма да ни изтълкува.

Сега сме в миг на нужна самота,
навярно този факт да осъзнаем -
в прозорците ни влезе любовта
и ние подслонихме я без наем.

Тя моите завивки в теб постла
и твоите в сърцето ми застели.
Не бих могъл, и ти не би могла,
да върнем туй, което сме си взели.

Не бихме с тебе някак си могли
да спрем да се мечтаем от стъклата.
...Сега дъждът през вятъра вали,
но утре ще се слеем в светлината.

СПОДЕЛЕНО ОЧАКВАНЕ

Плахо, любопитно, боязливо
пада във косите ти дъждът.
Спира на лицето ти красиво.
После с капки си проправя път...

Нежно, запленяващо, невинно
вятърът се шмугва в твоя дъх.
Облаче прошепната интимност
търси си небе и синкав връх...

Искрено, смутено, непонятно
аз оставам в устните си ням,
сякаш, че потъвам безвъзвратно,
в мраморния под на светъл храм...

Чисто, непринудено, сърдечно
смееш се над сведения взор.
И в смеха ти искана далечност
става мой жадуван кръгозор...

Пламенно, копнежно, романтично
ме докосват двете ти ръце.
Аз не казах колко те обичам.
Каза ми го твоето лице...

НЕВЪЗМОЖЕН БУКЕТ

По стъклата рисува студът
сребролистни цветя за забрава.
Тръгнал странник по снежния път,
като сянка в нощта се стопява.

Не донесе в ръцете букет,
както трябва на първата среща.
Беше просто премръзнал и блед
и мечтаеше нежност гореща.

Тя отвори му своята врата
и смутена го срещна на прага.
Но уплашена там - любовта -
в хладината на мрака избяга.

От обувките локвичка лед
се топеше, подобно надежда.
Не посмял да пристъпи напред,
той се сви в самотата си снежна.

Лека вечер на глас пожела
и си тръгна без зов и покана.
А студът по студени стъкла
със цветя несъбрани остана.

НЕДОКОСНАТА ДЪГА

Цветето, което ще покълне -
в погледа ти дълго да блести...
Вярата, родена да изпълни
всичките ми литнали мечти.

Птицата, готова да запее,
в нежните ти тръпнещи ръце...
Думата, която ще огрее
моего измръзнало сърце.

Слънцето, решило да наднича
в тъмните ти спуснати коси...
Смисълът, че още те обичам
и ликът ти топло ме роси.

Чувството, което ме прочита,
като стих, написан на шега.
Нека те погледам до насита
моя недокосната дъга...

ПРЕДУТРИННО

Валидолът студен се топи
и държи хладина под езика.
Без да може умът да заспи,
към зората на утрото вика.

Тази нова и чиста зора
да изгрее, подобно начало.
В детски смях или птичи пера,
или просто във слънцето спряло.

И бодежът отляво да спре,
както мракът след изгрев се губи.
Няма смисъл светът да умре,
щом отново сърцето се влюби.

Щом с лъчите на новия ден
всичко в мене крещи, че живея.
Валидолът е вече стопен
и усещам как дълго се смея...

ЦВЕТНА ТИШИНА

Тишината ми ражда цветя.
С пъстри багри, наситено живи.
Само теб е запомнила тя.
Твойте думи, от обич щастливи.

Беше роза, която пламти,
като въглен във огъня пукащ.
Беше лилия с нежни черти,
разцъфтяла над извор бълбукащ.

Беше лотос, събрал вечността,
в цветовете на мъдрост стаена.
А в лилавия дъх на нощта -
орхидея, копнежно родена.

Тишината ми ражда цветя.
Оросени, очите ми парят.
А в мечтите за миг красота
недочут те копнее цветарят.

ГОНИТБА

Невидим ще те гоня през поляните,
където ме докосна със признание.
Във ручея ще хвърля прах от блянове -
да пиеш омагьосано мечтание.

На птиците ще дам да пеят стихове,
в които със мечти съм те рисувал.
Ще бъда лъч в дърветата усмихнати,
все още твоя лик недоцелувал.

Ще изплета цветята за закичване.
Тревите на килим ще преобърна.
А с булото на вятърно обричане
ще те догоня, за да те загърна.

LITERA SCRIPTA MANET

Мастилена, нощта ме приютява.
Разтворена душата ми. Тефтер.
Една писалка. Спомен. Незабрава.
И поглед в светлината на фенер.

Изстинало кафе. И първа строфа.
За болката. За тъжните неща.
За мисли във верижна катастрофа.
За тягостния вой на печалта.

Нахвърлян стих. Несъхнещо мастило.
Затворена душата ми. С петна.
Едно сърце, все още не простило
отчайващото чувство за вина.

Мастилена, нощта ме разгадава.
Писалка. Строфи. Връщане назад.
Написаното винаги остава...
А изгревът превръща ме в цитат.

ПАСТОРАЛНО

Мога да ти бъда мек килим
с нежен аромат на детелина.
Вечерен копнеж да споделим -
чудо под лозите за двамина.

Мога да ти бъда топлина -
стъкнат огън, близо до дувара.
Да ни шепне бледата луна
със лъчи в листата на чинара.

Мога да ти бъда и щурче.
И светулка, кацнала в ръката.
Влюбени - момиче и момче
да се къпят нощем във реката.

Мога да ти бъда вечността
с топъл цвят на стара керемиди.
Само подари ми радостта
и кажи ми да не си отида...

ТИХА ПРЕВРАТНОСТ

От тихата превратност на скръбта
душата ми до изгрев просветлява.
Не искам друго. Само красота
и в утрото врабец да ми припява.

На злобата не давам нито миг.
Сърцето ми с добро е отмъстено.
Дори от зло да станах мъченик -
простих, и зная, че ми е простено.

Неволно ослепях за грехове
и в чужд позор престанах да се вирам.
Поисках синева да ме зове
и в облаците мъдрост да намирам.

Утехата - във всяка капка дъжд,
която от небето е сълзица.
И ветреният повей - като мъж,
на колене пред святост на девица.

Така ще изживея всички дни,
отгоре милостиво подарени.
Превратност тиха нежно ме плени
и изгревна любов всели се в мене.

ЗАТОПЛЯНЕ

В студените треви на мисълта
задържа дъх отлитащото време.
И радост от отминали лета
опитва пак ума ми да превземе.

В усмивката на някой образ мил,
изваян със длето на красотата.
Или в смеха, звънтящо покорил
най-нежните ми кътчета в душата.

Студено е. Но някъде във мен
дъхът се стопля. Спомен се прокрадва.
Човек е повторяем. Като ден.
А изгревът се връща, за да радва.

ПАРАКЛИС

В параклис ли превърнахме раздялата,
където само споменът се моли?
И трябва ли да гледаме началото,
щом в края сме измислица от роли?

Защо да търсим пламъка във свещите
на жестове и думи излетели,
когато във ръцете ни горещото
смени се с лед от чувства охладнели?

Защо изобщо да ни пари восъкът
или сълзите, бликнали тревожно,
щом нямат край причините, въпросите,
и търсим прошка някак си безбожно?

Остава дъх. Но само за въздишане.
И споменът ни скоро ще притихне.
Параклисът е място за възвишени.
А ние с теб, уви, се приземихме...

ВЕРИЖЕН КОНТРАСТ

Понесъл сам любовната верига -
от брънките ѝ чувствено сълзя.
Ръце протягам, без да те достигам.
Догонвам те, а сякаш, че пълзя...

Голямото приемаш за нищожно.
Превръщаш връх на тъжна долина.
Възможна си за всичко невъзможно.
Стена на пътя. Или път в стена...

Не ще усетиш моята въздишка,
ни сетния ми вопъл: Остани!
За тебе обичта ми е верижка,
която няма как да те плени...

СЛЕДВАЙ БЕЛИЯ ЗАЕК

Следвай белия заек, любов!
Моя, тъй любопитна Алиса!
Слез след него в дълбокия ров,
дето чудо добро те ориса...

С огледало за чисти мечти.
Със света, тъй красив и различен.
“Аз ли там съм?” Да, още си ти!
Буболече, което обичам...

Виж душите без маска и грим.
Всички думи послушай щастлива.
Може би там реални стоим,
а пък тук нереалност ни скрива.

Огледалото... Как да сгреши?
То нали отразява нещата?
Но защо съм със дълги уши
и изпълва ме с теб белотата?

Следвай белия заек, любов!
Моя тъй любопитна Алиса!
Ето, той те очаква готов!
И дори развълнуван прописа...

СМИСЪЛЪТ ДА ТЕ ЖАДУВАМ

Искам те, фонтанна от слова.
Капки радост в тебе да открия.
В шепота на стръкче от трева.
В нежността на ласкава стихия.

Искам те с възторга на врабче,
литнало над цъфналите клони.
Синьото с копнеж да ни влече.
Вятър любопитно да ни гони.

Искам те, добра от чудеса.
Чуднолика в приказна градина.
Изгревна - в лазурни небеса.
Залезна - със дъх на детелина.

Искам те. И с блян неукротен
в нови светове ще те рисувам.
Чудни или не, но те са в мен
смисълът един, че те жадувам.

ЛЮБОВНИ МНОГОТОЧИЯ

Ако болката още шуми
като вятър, завързан с постеля...
Ако дъжд непрестанно ръми
и във чувствата капки споделя...

Ако дъх по ъглите блести -
сребрен вопъл сред куп паяжини...
Ако скръб във очите люти,
без да има реални причини...

Ако име по навик шептим
и душите ни в сънища плачат...
Ако споменът - нежно значим,
прави дните напред да не значат...

Ако стих проговори на глас
и измачкан портрет оживее...
Ако чудото живо е в нас,
без да питаме вече къде е...

Ако просто живеем назад
и минутите върнем предишни...
Ако свием студения свят
в топлината на нежни въздишки...

Тези точки - наши следи -
ще открием, подобно начало.
Нека само въздъхнем... В преди...
И да тръгнем зад времето спряло.

ПРОСТО ЗА МИГ

Ако просто за миг се обърнем,
да си спомним какви сме били.
Като в чудо назад да се върнем -
две, съдбовно летящи стрели.

Там, където сребро се излива
в топъл дъжд над приспан тротоар,
а ликът му - от делничност сива
се превръща в неонов пожар.

Две кафета. И весели капки
в дъжделиво почукващ рефрен.
Сред случайни чадъри и шапки -
плахи думи... От теб, и от мен.

Стар плакат за концерт на пиано.
И светът, от Шопен онемял.
Мокра длан върху моето рамо.
После вятърът, в танц отшумял.

А от тръпките... Нежните тръпки -
дъх на люляк и тихи листа...
И нозете, забавили стъпки,
под лилавия мрак на нощта...

Няма кой нежността ни да зърне.
Само спрелият дъжд шумоли.
Ако просто за миг се обърнем
да си спомним какви сме били...

ОТЛЕТЯЛА ВСЕЛЕНА

Върни ми отлетялата вселена,
в която бях безгрижен метеор.
Душата ми, лъчисто озарена,
не беше роб с верига и затвор.

Летях на прима виста с чувства взривни.
Рисувах из пространствата цветя.
Ръцете си протягах в перспективи,
щастлив в едничка мисъл... Че летя!

Че с обич те обгръщах орбитално,
а елипса от зов бе моят стих.
И в космоса от влюбена виталност
за теб лъчи от нежност си съших.

Върни ми отлетялата вселена.
Светът се сви в черупка без простор.
Една душа с любов несподелена
и в тъмното угаснал метеор.

ПРЕЛЮДИЯ

В незапомнено кратка прелюдия
вместо тебе заплака дъждът.
И видях те след миг изумрудена.
Пеперуда пред свой кръстопът.

Под сълзите виновни на времето
нямах шанс да извикам: Ела!
Беше щастие - кратко и шеметно.
Прелетяла любовна стрела.

Чак сега те усетих - събудена,
и в самия ни край те разбрах.
Ти си просто мечта. Пеперудена.
Бързоксила. Родена за смях.

За цвета на поникнали макове.
За потоци и буйни треви.
Неживяното - някога, някъде -
твоят полет дано улови...

В моя свят неспокоен на думите
със карфица не бих те държал.
Как вали! Като в тъжна приумица.
Или просто предречен финал...

МОТИВ

Този свят все така ще върви,
упоен от мечти доловими.
Моят изгрев в лъчи ще кърви,
а стихът - от несбъднати рими.

Булевардът от нисък мажор
ще запее с бензинови пари.
А над мен от изгубен простор
твоят смях още дълго ще пари.

Ще те търся сред пъстри стъкла
и край спирки със сутрешна преса.
Без да помня дали си била...
Без изобщо да зная къде съм...

Сред забързани крачки, лица,
всеки щрих е пределно отсечен.
Нежна обич сред бели сърца!
А дъхът ми за теб - неизречен.

Стари пейки с олющена страст.
Кацат гълъби. Сякаш те има...
Неразцъфнал от люляци храст.
Или есен, напомняща зима...

Като търсен до болка мотив,
че не виждам следата къде е -
този свят е изчезващо сив
и не питам защо ми сивее...

ПРИЗРАК

Не казвай, че си мое привидение
от сенчестия бряг на възрастта.
Не те измислих в болка и съмнение.
Видях те сред разцъфнали листа.

И скитникът у мен, копнял за спиране,
накрая се усмихна замечтан.
Ти бе живот след мисли за умиране.
Далечен свят. Красив. Неизживян.

Протегнах ти ръка през разстояния -
години от самотния ми бяг.
Не те излъгах с мили обещания.
Звезди не нарисовах в нощен мрак.

Но някак, уморен от недоказване,
сърцето си разголих, за да спреш.
Притиснах в шепи думите на разума,
уплашен, че не виждаш в тях копнеж.

Сезонно неуспешен, по рождение,
през вятъра си тръгвам беловлас.
Не казвай, че си мое привидение,
защото знам, че призракът съм аз...

ДИМЪТ НА НОМАДА

Спомените - клечки от кибрит,
фосфора в душата ми изтриха.
Лумваха от порив неприкрит.
Гаснеха в несподеленост тиха.

С тях запалвах старото кюмбе.
Циганска любов да ме напича.
А димът ми - скитник по небе,
не сполучи в зов да се обрича.

Може би защото все люти
и напомня колко съм барутен.
В клечки от кибрит припламваш ти.
Огнена - ела в зова ми смутен!

НЕВИДИМ БРЯГ

Невидим бряг за твоите вълни
не искам вече никога да бъда.
И не защото чувство ме вине
или скръбта изрича ми присъда.

Но с болката, че всеки път студен
разлива се поредния ти плясък.
А аз съм невъзможно изцеден
и сам самичък в лунния си блясък.

Дали умът за зов е ослепял
и не блести в зениците искрица?
И ако в стих мечтите бих възпял -
по-малко ли светът ще е тъмница?

Не са ли просто всичките ми дни
една надежда, в пясъка покрита?
И щом усетя твоите вълни
да съхна пак от обич неизпита...

Невидим бряг. Черупки и пера.
Море, което в отлив се прибира.
Понякога си мисля да умра,
но казват... от любов не се умира.

ПЕТОЛИНИЕ

Врабчета, кацнали по жиците -
това са моите мечти.
Не се залъгват от трошиците,
които често ръсиш ти.

Замръзват в своето униние,
подобно ноти в свод мъглив.
А жиците са петолиние,
чертано сякаш със молив.

Изпях се точно! И с пристрастие...
На песен се пресътворих.
Нарекох болката си щастие.
Безмълвието - нежен стих.

Докоснах струните на порива.
Клавишите на възрастта.
Небето спомняше отгоре ми
за одата на радостта.

Една далечна композиция
засвири вятър в късен час.
С врабчета, кацнали по жиците,
и невъзможност между нас.

ПОСЛЕДНО РАЗПИСАНИЕ

Дали съдбата дълголетно чел си я -
като посока, стигаща отвъд,
та в пламнали от изгрев междурелсия
да види непреходното умът?

Ще спреш ли недолюбван - там, по гарите,
при сивите перони на скръбта,
край псуващата болка на чергарите,
в бохчи събрали дим и суета?

Или ще плачеш, зърнал шумни дизели,
в насрещен порив, тракащи назад,
когато в колелата ти подгизнали
дъждът оставя спомени и хлад...

Ще може ли червеното в семафора
далечния ти порив да не спре?
Престъпиш ли го - пригответи си нафора
или една свещица по-добре...

Превзет от невъзможни разписания
молитва своя да си съчиниш...
За глухия перон, така мечтания,
където просънуван да заспиш.

А саждите от вятърно препускане
да се измият със сълзи от блян...
Да те шептят на тиха обич устните.
Да бъдеш влак, измолен и желан.

Потегляй пак... Но поривите, смътните,
огрей с надежда, блеснала отвъд -
утехата, че влакът има пътници,
важи, когато в теб се влюби път...

ДЪЖДОВЕН ПОРТРЕТ

Ноемврийският дъжд ме вали.
В ситни капки светът се прецежда.
Тиха влага в копнежи боли
с недочакана моя надежда.

Не намерил изящни платна
вятър в локвен анфас ме рисува.
И наднича отгоре с петна
лъч от слънце, готов да милува.

Бял палячо, красив, кръглолик -
сякаш детска ръка ме чертае.
А в очите ми блеснал светлик
още шепне, гори и мечтае.

Плуват стари мечти и листа.
Жълто-синьо премрежва се в сиво.
И неволно въздъхват уста...
Колко тъжно! И колко красиво!

Ноемврийският дъжд ме вали,
но портретът след миг се разпада.
Като сън, в който с теб сме били,
просияваш за мен на площада.

ПОСТЕЛЯ ОТ ЛИСТА

Изпил сълзите, скрити в есента,
но все така останал сух и жаден,
приготвям ти постеля от листа,
събрани от живота листопаден.

И с тихата надежда, че ще спреш,
затоплям с дъх пречупените клони.
Един, издирен в слънцето копнеж.
Усмивка от отминали сезони.

Една молитва в мъдър кръговрат,
че миналото с бъдно се докосва,
и уж неповторимият ни свят,
повторно е дошъл да омагьосва.

Подухва вятър, ронейки листа.
Превръща ми постелята в стихия.
Не съм изпил сълзите в есента,
но с тебе съм готов да ги изпия...

ОСТАВИ ДЪЖДА ДА ТЕ ПОГАЛИ

Остави дъжда да те погали!
Нежните зеници притвори!
В капките му - светло просияли,
нека моят зов да те твори...

Там ще бъда сам и безпризорен.
Тих мечтател, скитник непознат.
Ще браздя в прозорец неотворен.
Ще шуртя в мъгливия си свят.

Примижи една минута само!
Облакът почти се изваля...
Мокро е далечното ти рамо.
Ти копня... А мен ме заболя!

Ако можех твоят дъжд да бъда -
бих валял навярно часове...
Но така сезонът е отсъдил -
друг да шепнеш, щом те призове!

Остави дъжда да те погали!
В капките му няма скръб, следи...
А пък аз - край шумните канали
ще дочакам бледите звезди.

НЕ НАПОМНЯЙ!

Не напомняй на пейка през зимата,
побеляла от сняг мълчалив.
В премълчани от болка незримости
никой няма да бъде щастлив.

В глухо скърцане шепне алеята -
да се видим как зов ни взриви.
Бяхме чудни светулки, зареяни
в аромат от листа и треви.

Не напомняй чешмата пресъхнала
и скована с висулки от мраз.
Даже в тъжния спомен заглъхнала -
още тръпне надеждата в нас.

И врабчета, по жиците сгушени,
чакат своя зелен ренесанс.
Само миг пролетта да послушаме.
Само миг... или мъничко шанс.

Не напомняй на север с дихание,
свило всичко до бял снегопад.
Пръска своето нежно ухание
даже в зима любовният цвят.

Виж дъха ми - палитра бушуваща!
Тя напомня, че с теб сме едно!
Любовта, многоцветно рисуваща,
почва винаги с бяло платно.

СИЗИФ

Откъртваше надеждата скали
и жилки в тях сияеха лъчисти.
Напомняха за чувствени стрели -
възторжени, красиви, поривисти.

От грохотния екот оглушах.
Не можех даже разума да чуя.
Полепна по лицето скален прах,
а болката ме стегна в тъжна сбруя.

Еол ли ме нарочи за Сизиф -
отломъци да тласкам в стръмнините,
и спомени, в които бях щастлив,
да върна като смисъл нов на дните?

Ще може ли светът да завърти
това, което времето сковава -
отдавна надживените мечти,
затворени в скалите от забрава?

И вече посивялото момче
дали отново някак ще се влюби?
Тече животът. Времето тече.
А скалните отломъци са груби.

Откъртваше надеждата скали.
Сребристо прошептах възторг от злато.
Сизиф пред любовта съм. И боли...
Неспомнен - отсега и до когато...

КРЪГОВРАТ

Сред брезова невинност те съзирам -
с покълналото бяло от пръстта
и в тихата ти пролетност извирам
в зелен копнеж на първите листа.

Тополената власт ме покорява.
Висока непристъпност. Като връх.
А пламне ли в очите ни жарава
бих хвърлил в нея първо твоя мъх.

Горчива. Като билкова отвара.
Напомняш дъб. И жълд в листопад.
Любов ли е? Навярно се повтаря...
Дари ми я от своя кръговрат.

НЕСЪТВОРЕН ПЕЙЗАЖ

Светът ми е пейзаж несътворен.
Въздигнат връх, високо над мъглите.
Луната спи в безмълвния му плен
и обич там споделят си орлите.

Не бих потърсил четка и бои,
с които в цвят властта му да разкрия.
Душата страховете си таи
и страда тихо в тяхната стихия.

Защото тя самата е воал.
Разпъната невинност на статива.
Рисувал би я само порив бял,
дори от цветовете да попива.

И в ден и час когато ме зове
на нимфа глас, и полет на сирена -
художникът ще смеси в цветове
душата ми, пейзажно сътворена.

ЗАТВАРЯМ ТЕ, ГОДИНО!

Затварям те години, като страница,
в която огън смеси се с вода.
Пожарите във мене непрестанни са
и ручей пълни моята следа.

Горях в любов, понякога разнищана,
на дребни щрихи, скъсани конци.
Изливах скръб, в сълзите ми отприщана,
подобно некролог... но за светци.

Намирах върхове и чисти пориви
в копнеж по някой бистър водопад.
Озъртах се в пресечни траектории -
на миг от челен сблъсък с непознат.

И все така обичаха се римите,
подобно млади влюбени в нощта.
Провалите простих си - непростимите,
дори да се заричах, че не ща...

Бях просто колело - нагоре, в стръмното...
До сетния, търкулнат в тебе ден.
И ето, ти сега си тръгваш в тъмното...
Честит и нов - напускам те смутен.

Секундите, без право на завръщане,
разделят ни... Но ти недей тъжи!
Тръгни си тихо, над шума на къщите...
Или във паметта ми продължи...

КОГАТО ТЕ ИЗГУБВАМ

Когато те изгубвам безвъзвратно
в следите на изстинали треви,
светът се свива в миг от непонятност -
до точка на убождане кърви.

И цветете от въздишана далечност
не ме омайва с дъх и красота.
Минутите отлитат бързотечно,
подобни на увяхнали листа.

Къде и как лика ти да намеря,
помръкнала от дъх неопростен?
Дали несбъднат връх да покатеря
или да гмурна думи в твоя плен?

Дали сандъка стар да претършувам -
на спомените светлите бразди,
или копнежно да те рисувам -
събрала в лъч притихнали звезди?

Среднощни, страховете ми се молят -
дано те видя - алена в степта.
Когато те изгубвам - да съм пролет
и в изгрев да ти върна радостта.

ПРЕДИ СЪНЯ

Спомените - дълга върволица,
спускат се по хребет от забрави,
а луната - плачеща зеница,
в облаци сълзите си удави.

Нимфи, от съчувствие събрани,
в приказно хоро се завъртяха.
Стари болки от дълбоки рани
билета в тревите зашептяха.

Някъде из стръмното, в баира,
вятърът светица си извая.
А намерил в паметта си диря,
стъпвам сънен... Да те домечтая.

ПЕСЕН МОЯ!

Песен моя, още ли те помня,
на жетварка в трепетния глас?
Сякаш си прелялата ми стомна
с глътка обич в обедния час.

А със тебе - гайди и кавали
в миг рисуват степи и гори.
И искри зовът ти непрежален...
Боже, колко истински искри!

Песен моя, мъко ненагледна,
даже недослушана докрай!
Нека върху чергата поседна
а пък ти в душата ми ридай.

Някой на робия те обрече.
Да се скиташ в минали лета.
Да не чувам аз гласа ти вече,
вятърен сред златните жита.

Песен моя! Грейнала светице!
Твоят лик не ще се помрачи!
Разпери крила на бяла птица
и звучи в сърцето ми, звучи!

В род и корен нека те обгърна.
С топло слънце чудно ме огрей!
И света си в тебе ще възвърна,
щом дъхът ти ме зарича: Пей!

ЛЮБОВНИ СТРЕЛКИ

На времето в тиктакация рѳб
разделяме любов, съвсем самички.
Допрени за последно - грѳб до грѳб.
Без думи. Без обиди и привички.

Светът ни в траектории блести.
Ще трѳгнем. Всеки в своята посока.
А споменът - разкъсан ще прости
на чувствата надеждата висока.

Понякога самотните пера
сами ще се намерят сред безкрая.
Искра ще пламне в другата искра.
И “Знаеш ли?” - в очакваното “Зная!”

Разделяна - възкрѳсва любовта.
Намира сили в сетното горене.
Събира закъснелите лета -
звездите в теб, светулките от мене.

На думите - дълбоките реки.
На погледите - всяка нежност скрита.
Отново сме докоснати стрелки
и времето не бърза да отлита...

РАЗДУХАНА ПЕПЕЛ

Понякога раздухвам пепелта
и вятърът с гласа ми се загръща.
Огнище търся в минали лета -
онази обич, все една и съща...

Тогава пред очите ми дими.
Глава надвесил - гледам от комина.
Залязва ден. Отново сме сами.
А огънят припламва за двамина.

Дали към вечността ще полетим,
тъй както всичко огнено изтлява?
Лютив ли ни припомня синкав дим
или мечти от гаснеща жарава?

Горяхме. И зовът опожари,
каквото бе успял от нас да вземе.
А вътре в нас останаха искри
и въглени от миналото време.

Понякога раздухвам пепелта.
Студено е. Душата ми изстина.
А птици с перушинени палта
от спомени се топят над комина.

ОСТАВИ ПРОЗОРЦИТЕ ОТВОРЕНИ

Остави прозорците отворени.
Нека младостта ни прозвъни.
Облаците бисерни отгоре ни
да припомнят миналите дни.

Вятър да се шумугне през косите ни
с палка на възторжен диригент.
В погледите - с нежност ненаситени -
да трепти забравен сантимент.

Гълъби да пърхат на перваза ни
с гукане, напомнящо за нас.
Всичките ни думи неизказани
тихо да танцуват в стих и глас.

Остави прозорците отворени.
Обич няма нужда от врати.
Нека ни обгърне, непресторени,
и през небеса да полети.

АКОРДЕОНЪТ

На спомените с белите клавиши
засвирва в мрака стар акордеон.
И песен от изтръгнати въздишки
сред мислите намира си подслон.

Не те покрих под було от забрава.
Сърцето твоя лик не утаи,
дори когато бурно разпилява
копнеж и блян, палитра и бои.

Научих любовта да композира.
Да пише ноти с капчици сълзи.
В мечтите ни безумна да се взира.
В следите ни самотна да пълзи.

Да търси смисъл в тъжния спектакъл,
след който се разпада всеки грим.
Един актьор, така и не дочакал
на сцената мига непостижим.

От всяка болка да извлича стонът,
когато бъде шепот недочут.
Досвирва песента акордеонът
с лице на клоун и поклон на шут.

НОСТАЛГИЧЕН ЕТЮД

Да жадувам с копнежи изпръхнали
за отдавна пресъхнал поток.
Да се вслушвам за думи заглъхнали
в някой стар, помъдрял епилог...

Да докосвам с ръцете си статуя,
била някога блян в синева.
Да събудя невинна симпатия,
породена от поглед едва...

Да си спомня мечти неизречани
с невъзможен до болка предел.
Траектории в кратко пресичане,
драскотини от някой шрапнел...

Да се върна... До миг на очакване
през циклон с дъждоносни стрели.
И в очите ни, още не плакали,
да вали, да вали, да вали...

ДЕТСТВОТО НА ДЕВСТВОТО

Отново и отново се завръщам
по всичките пътеки в младостта.
Да видя пак варосаната къща
в която дремят зими и лета.

Дъхът ми стара печка да разпали.
Чугунът да проскърца в моя плам.
А съчките - безпаметно заспали
на огъня прахосник да раздам.

Да зацвърчи в тигана калайдисан
най-хубавата гозба за обяд.
И без да питам в спомена дали съм -
да сграбча бързо белия комат.

Със оня глад момчешки - до насита
да дъвча с пълни бузи, онемял.
А мама пак сърдито да ме пита:
“Видя ли си ръцете? Цели в кал...”

На кал привиквах - в смисъла преносен.
От кал се връщам - с бяг през младостта.
До оня дом, от бялото варосан,
невинен, като девствена мечта.

СЛЕДИ ОТ ОБИЧ

Необикнат - светът избледнява,
като синкавобяла мъгла.
Тъжна птица пред бряг от забрава
за раздяла разперва крила.

Нежелан - всеки извор пресъхва
в одеало от сухи листа.
Нямат сила дори да въздъхнат
ожаднели за близост уста.

Невидян - остарява пейзажът.
В гъсти облаци чезнат бърда.
А в огнището, тъмно от сажди,
стари спомени свиват гнезда.

Непрегърнат - ликът се обръща
да намери на скитника праг.
Чаша вино. Трапеза насъщна.
И постеля за нощния мрак.

Незабравена - тя ще възкръсне!
Тази обич, събрала следи...
Да се вкопчим, не толкова късни,
в ранината на бледи звезди.

ЗАЩО ТЕ ПОМНЯ?

Защо те помни моето небе?
На залезите - изгреви дарила.
Червена роза с капчици ли бе,
или душа, сълзите си не скрила?

Защо те помни мраморът у мен?
През грапавия допир - нежно бяла.
Длетото на копнеж несподелен
нима ще те извае за раздяла?

Защо те помни куполът ми свят -
отвъд олтар лика ти да терзая?
Не си ли кръст от обич, непознат,
готов да ме разпъне, щом позная...

Защо те помня - извор пожелан,
ревниво пазен в късните ми стомни?
Красивата любов е сетен блян.
Дори да те забравя - той те помни.

НЕ БИХ ТЕ ПРЕНОЩУВАЛ

Надеждата отказва да разсъмне,
задъхана в среднощни часове
и с вятъра от улиците тъмни
по стъпки незабравени снове.

В ревнивия каданс на сетивата
на пауза потрепва паметта.
Задържа в мигновение словата,
които невъзможно ми шептя.

Едничка нощ, а сякаш съм векувал
и само светла мисъл ме крепи:
Без твоя глас не бих те пренощувал.
Не се събужда, който не заспи.

ЧУРУЛИК

С часове ни връхлита и мокри
този шумен, дъждовен порой.
Без идея ли сякаш? Без срок ли
се превръща в ревнив часовой.

Плахи пориви - сиви врабчета
са се сгушили трепетно в нас.
Не помръдват крилца и крачета,
като снимка в нарочен анфас.

Твоят шлифер отдавна подгизна,
а пък моето тънко сако
би желало безпаметна близост,
ако само поискаш... Ако...

Часовоят ръми омърлушен,
а врабчетата литват след миг...
Любовта ли сега ни послуша?
Чурулик, чурулик, чурулик!

НЕИЗПИТО КАФЕ

Този спомен - кафе неизпито
пак по моите устни горчи,
и сърцето пробожда ме, свито
от далечно-красиви очи.

За душата - все още самичка
старо чувство виновно боли.
Малко захар подай ми, лъжичка...
С думи две моя свят сподели.

Не преглъщай мига мълчаливо.
Той е случване - днес и сега.
И прости ми кафето горчииво
на вродената моя тъга.

Ти си тръгваш след тиха умора.
Неизпито кафе и мечти.
На съдбата пред нас - сервитьора,
няма кой даже лев да плати...

НИЗ ОТ ГРЕШКИ

Ще те срещне ли някой зад ъгъла,
щом минутите наши стопим?
Замълчаваш, все още нетръгнала,
в нежността, от която сълзим.

Без да вярваш в красиво завръщане,
казваш своите думи без глас.
Не е нужно последно обръщане.
Няма драма дори между нас.

Кратки сблъсъци. Сбъркани полюси.
Разминаване. Трудни мечти.
От илюзии лъган, че моя си,
още сетен копнеж те шепти.

Ти, обаче, не би ме излъгала...
От лъжовност светът се руши.
Вече тръгваш, самичка, зад ъгъла.
В низ от грешки любов не греши...

НЕСБЪДНАТО ЛЯТО

Ти ми стана несбъднато лято.
В любовта - несънуван каприз.
От солени вълни неизлято.
Непрошепнато с морския бриз.

Помечтах те, подобна на юни.
Най-жадуван за чувствата дар.
Незамлъкнали в тъмното струни.
Неугаснала в чашите жар.

После в юли видях те желана.
Мокри стъпки и две хвърчила.
Бяла радост, подобна на пяна,
сякаш чудо за мен си била.

Беше в август докосващо синя.
Топла сянка под буйни листа.
Сладък дъх на узряла смокиня
и свирня на щурците в нощта.

Но накрая въздъхна земята
своя слънчево-син послепис...
Ти ми стана несбъднато лято.
В любовта - несънуван каприз.

СПИРАЙ ПОНЯКОГА!

Спирай понякога в моите мисли прокудени.
Дай си почивка от мрака на сивите дни.
Бялото цвете, което държахме учудени,
нека отново мечтите ни плахи плени.

Спирай понякога... Даже да шепнат причините
как нежността си отиде с неволен контраст.
Можем да сгреем ръцете, самотно изстинали,
с тихи безумия - съчките, пламнали в нас.

Спирай понякога, в други въжета завързана.
Болката къса метални вериги дори.
Пак да се срещнем, далечни от толкова бързване,
в бурната радост на дъжд от внезапни искри.

Спирай понякога! Времето иска обръщане...
В топлите спомени още светът се върти.
В друга вселена политаме нощем над къщите.
Същият аз... И навярно все същата ти...

ЧЕРТАЙ, ЛЮБОВ!

Съдбата ни едничка начертай
по пясъка, отмиван безвъзвратно,
и в порива на вятъра признай
дали ще ни владееш необятно.

Ще бъдат ли душите ни платна
море от зов готови да преплуват?
Все още ли с копнеж от светлина
мечтите твоя остров ще рисуват?

На чувствата високите вълни
ще прочетат ли белите ти думи?
Какво от тебе ще ни заплени -
да бъдеш ти съдбата помежду ни?

Разпален залез. Шумен вълнолом.
Среднощен танц на приказни сирени.
Желана песен. Чаши, пълни с ром.
Звездите на докоснати вселени.

Седеф на мида. Мирис на талян.
На раковина мъдрата спирала...
Чертай, любов, последния ни блян.
дори да си отдавна закъсняла.

ИЗВОРЕН ОГЪН

Как да те събирам в паметта?
Късчета строшено огледало.
Спомени за минали неща.
Жълти думи сред мъгла от бяло.

Вятърът дали ще покори
твоя дъх, разсеян от забрава?
Пръски неугаснали искри
в някоя несбъдната жаравя...

Извор под купчина от листа
може би за мен и теб бълбука...
Още неизпита, младостта,
в устните ни търси си пролука.

Шепи протегни. Да споделим
миналото в бъдност неживяна.
Даже да люти от синкав дим
в болката на моята покана.

Изворът в огнище се цери
и водата пламенна прозира.
Нека любовта ни сътвори,
като огън, силен да извира.

ПЪТНИЦИ

Пътници кръстосват мисълта ми.
Хлопат по заключени врати.
Спомнят ми отминалите драми -
срещи, думи, пориви, мечти.

Всеки, своя раница понесъл,
има нещо мъничко от мен -
остра болка или тъжна песен,
даже някой зов неприютен.

Нямам за нозете им окови
и във плен не бих ги задържал -
моите несбъднати любви,
късали сърцето ми без жал.

Още имам огън да се сгрея.
Съчки, шума, наръч от дърва.
Нечия усмивка да копнея.
Да въздъхна в писани слова.

Може би край стъкнато огнище
пътниците в мен ще приютя.
Тъжно разпиляван и разнищен,
но готов докрай да им простя.

СТАИ В КРАЙПЪТЕН ХОТЕЛ

Стари спомени. Стаи в крайпътен хотел.
Онзи мокър асфалт до сърцето.
Тъжна спирка. За кратко. Като дъх от предел,
в който губя те аз неусетно.

Тъмен облак вещае пореден циклон
и дъждът му на плач се излива.
Бях за тебе нощувка и едничък заслон -
миг, преди да си била щастлива.

Бяга утрото. С грим от среднощни сълзи.
Пак те теглят безпътни шосета.
От далечния хребет жълтеят брези -
цвят за нечия мъжка несрета.

Тръгваш. Будната нощ любовта ще плати.
Над прозорците спуска се бяло.
Стари спомени. Чувства зад тихи врати.
И хотел - като край за начало.

ДЪЖДОВНА ПРИТЧА

Дори да ми е тягостно и пусто,
подобно къща с незапомнен праг,
не крия дъжделивите си чувства
в усойте на някой стар шубрак.

Самотната ми есен ще изплаче
циклоните на своите очи.
А слънцето, подобно на петаче,
ще търси длан за блеснали лъчи.

И в някое гнездо, неотлетели,
ще пърхат птици, сгушили крила.
Да спомнят как листата са шептели
възторга на докоснати чела.

Дъхът на неизказана молитва.
Събрани до безмълвие врати.
Размесена от жълтото палитра,
рисувала душите ни почти.

Картина. Като зов за забрава
и притча, сътворена в дъждове.
Следа ли е? Тя винаги остава...
Любов ли е? Все още ни зове...

ЗАВИНАГИ ЕДНА

Шепна те, но трудно споделима
е за тебе болката ми днес.
В спомени ли само да те имам -
като дата, име и адрес?

Ще долита в ъглите навярно
твоят смях, от пориви звънлив.
Някоя искрица ще ме парне,
без да се превърне огнен взрив.

В щрих от залез ще те нарисувам.
Ще те вая с капчици води.
И дано ликът ти да изплува
в ситен прах от падащи звезди...

Трябва ли отново да прекрача
прага, за копнежи забранен?
Скитник, който проси те от здрача,
за да те сънува като ден...

В нежен стих, подобен на стихия.
В глътка радост. В шепа синева.
Шепна те... Но как да те отпия
в тръпките на моите слова?

Може би си обич неживяна.
Блян бленуван. Лунна светлина.
В нощите ми тихо прошептяна.
Болката... Завинаги една...

ОСТАНАХ ЛИ?

Останах ли за теб неразгадаем,
енигма от прикрита самота?
Една любов, изпросена назаем
и куп недоизказани неща.

Останах ли в мечтите ти стихия,
която невъзможното твори?
Невинното ти утро да открия
и с дъх да те загърна призори.

Останах ли ти нежно постоянство,
от спомена - горещите следи?
На мислите ти приказното странство
в двореца от мъждукащи звезди.

Останах ли ти трепет и надежда,
огнище за несбъднатите дни?
Дъжда послушай, в капки как изцежда...
Останах... И те моля - остани!

ПОД ЛУННИТЕ СЕНКИ

Под сенките на бледата луна
разказва вятър нощните ни срещи.
За мигове дарена топлина
от пръстите ни, вплетено горещи.

Животът ли тъй бързо отлетя,
че само полъх спомня ни без време?
Красивите лъчи на младостта,
които няма кой да ни отнеме...

На погледи - сакралния романс,
красив, като легенда повторима.
Дали те има - кратка, като шанс?
Дали и мене някъде ме има?

Под сенките на бледата луна -
да бъдем двама, чудно отразени,
и в сребърната нейна пелена
мечтите си да крием просълзени.

СИНЬО

С виновен спомен чувството се губи.
Бледнее от копнеж неприютен.
На самотата ласките са груби.
Тя търси цвят, но никога червен.

А аз не бих могъл да я тълкувам
защо се крие в други цветове.
В какви ли багри обич да рисувам
и дъх, все още силен да зове?

Жадуват ли мечтите милостиня,
нищожен грош за просеща ръка?
Ще бъдеш ли за мене роза в синьо,
подобно къс небе, или река?

Небето не прошепва ли далечност?
Реката не завлича ли без дъх?
Любов дали е равна на сърдечност
и близостта - на недокоснат връх?

Едничък цвят готови да изгубим
в палитрата на сбъднатия блян,
не е възможно вече да се влюбим,
щом синьото у нас е океан...

НЕСТИНАРИ

Още парят лумналите въглени,
остри като пламъчен кинжал.
Някак си, в забравата обръгнали,
свикнахме на спомени без жал.

Гонеха се в мисли нестинарени
буря зажаднели сетива.
Свивахме сред кърпите кенарени
дъхав извор, мирис на трева.

В залеза, до менци недоносени,
шепнехме си стръкове мечти.
Галеха ни чувства сенокосени.
Криеха ни дъбови врати.

А в нозете, огнено порязани,
въглените шепнат благослов,
за да тръгнем - с болката наказани
и открием билката-Любов.

ЕСЕННО ПРИЗНАНИЕ

Преди да си отидем в самотата
и ситен дъжд след нас да завали,
признание от есенна позлата
за сбогом още малко ще боли.

То спомените наши ще разголи -
тефтерът, пазил страници от дни.
Несбъднатите реплики и роли.
Изречените грешки и вини.

Илюзиите - облаци от рози,
пребродили красивия си път.
Реки от неживяни диалози,
които още някъде текат.

Следите, от сълзи несътворени.
Писмата недописани дори.
И онзи щрих, че бяхме уморени,
преди зовът любов да разгори.

Признанието вече отболява.
Красиво, като есенен мотив.
Дъхът зад самотата се стопява -
развързан, но и мъничко щастлив.

Защото там все още ще ни има,
дори и в следдъждовния компас,
а бялото на девствената зима
е просто нова страница...
За нас...

ПРИЛИВНА ВЪЛНА

Все още те сънувам от копнения.
Мечта, подобно приливна вълна.
Дори мигът - от теб неприютеният,
сега е само лъч от светлина.

Не бях брегът, покрит от нежни бисери.
По дюните не писах редове.
И ти си тръгна, някак си орисана
да търсиш в мрака други брегове.

Вещаха ти надежди вълноломите.
Привличаха те острите скали.
От чувствата ми - пясъчни отломъци
дори не предусети, че боли.

Сега съм само пристан от съмнения.
На спомени далечната мъгла.
И някога, след бури и крушения,
при мен да се завърнеш би могла.

Подобно сън в черупките на мидите
или луна, загърната в сатен,
когато нощ посипва персеидите
в зениците на поглед опростен.

НЕПРЕСЕЧЕНИ ЛИНИИ

Линии пред точка на пресичане.
Мисли. Чувства. Сбъркан пасианс.
Сутрешна молитва за обичане.
Срещата в изникналия шанс.

Думи, изтървани край минутите.
Звън от непредвиден телефон.
Светлите копнежи, недочутите.
Есента, подобна на резон.

Вятър от излишно повторение.
Час, като една секунда, две.
Болка от красиво извинение.
Скритите дълбоко страхове.

Локви. Дъжд. Несбъднато изричане.
Чаши. Ресто. Сбогом. Самота.
Линии без точка на пресичане
в късен епилог на възрастта.

ПРЕГРЪЩАЙ МЕ!

Прегръщай ме, щом ситно завали
и в капки дъжд намеря се отнесен.
Понякога от утрото боли,
когато вечерта напомня есен.

Сезонно променен от паметта -
отдавна не владее кръговрата.
Дори да си поискам младостта,
зацикли през годините съдбата.

Обреченост косите посребри
и бръчици по скулите изплете.
Уж пламъчето още ме гори,
но есенес отдавна не е лете...

Почуква болка. Вляво, като стон.
Дори не намалява с валидола.
Отиде си най-топлият сезон,
подобно мъх, изронен от топола.

Сега ме спомня дъжд. И ме вали.
А капките се плъзват. Като влага.
Дали съм бил? Или пък сме били?
Повторен шанс животът не предлага.

Ще свърши филмът. Без възторг и бис.
А аз ще се прогизна от пороя.
Че есента е точен слепис,
подобно хлад след пламъка на зноя.

Прегръщай ме! И с порив ме задръж!
Дъха си влей в дъха ми! Да ме има!
Едва привикнал с есенния дъжд,
не съм готов да ме попари зима...

УСМИВКА ОТ ЛЪЧ

Все още те търся в следите ни, старите.
От дъжд неизмити. В леда незамръзнали.
Изпълват се с радостна глъч тротоарите,
където възпирахме нашето бързане.

В реликви, изплетени с тихо мълчание,
чертахме листа от пресечени кръгове.
Не знаехме още съдбата каква ни е.
От огън негаснали. В болка нелъгани.

Светът ни се струваше пъстра измислица.
Букет от дъги. И мъниста рисувани.
Разказана приказка с глас на орисница
и истинен трепет с оброк за векуване.

Все още те търся в следите ни, старите,
и плахо прекрачвам изгубена граница.
А слънчево зайче трепти в календарите
с усмивка от лъч...
На любов... Или странница...

НЯКОГА, НЯКЪДЕ, НЯКАК...

Бях твоето някога. Време
за среща на стъпки в мечта.
Еднакво възвишен и земен,
но видим над всички неща.

Бях твоето някъде. Остров,
доплуван със сетния стон.
Стрелата с красивото остро
и струната с нежния тон.

Бях твоето някак. Почуда,
събрала въздишка и смях.
И разум, и приказност луда,
и притча за вечност ти бях.

И някога, някъде, някак...
светът ще ни сбъдне, ревнив -
подобно на край неочакван
или неизбежен мотив.

В СПОМЕНИТЕ

В спомените - стари керемиди,
пазя всички твои дъждове.
Даже любовта да си отиде,
ако някой друг те призове.

Моят покрив дълго си валяла.
В утрини и вечери - за мен.
Облачно-възвишена и бяла.
С поглед, от забрава напоен.

Дим ли бях, политнал от комина,
в чувствата стократно прегорял?
Щъркелът отдавна си замина.
Може би за теб е оцелял...

Аз съм остарялата ти стряха,
гледаща към твоето небе.
В чакане косите побеляха.
Самотата гостенка ми бе.

Шепите простирам под улука.
Гръм да екне. Дъжд да завали.
С вадичка, подобна на пролука,
този зов дано те преболи...

БОРОВА СЪЛЗА

Как горчи от самотно присъствие -
като борова гъста смола,
недочакала огън от пръстите,
ниито птица със светли крила.

За сълза, от кората избликнала,
няма шепа, ни галеща длан.
Самотата си, трудно обикнала,
ще сгъстява до трепетен блян.

Кехлибарът от старо обричане
още дълго в скръбта ще бразди.
И след болка от остро посичане
ще угасне в среднощни звезди.

С тиха вяра, в молитви разпалена,
сред парченца от тлеещ темян.
Като бръчка, от нежност погалена,
и копнеж, от любов разпилян.

СВЕТЛОПИС

Зад нямото сребро на огледалото
оставаме, подобни на лъчи.
Припомняме се. Някъде в началото.
И музика в душите ни звучи.

Светът е отражения в докосване.
Палитра, сътворена от мечти.
На вярата - невидимите острови.
На погледа - далечните врати.

За кратко се докоснахме в живота си.
Цветя от бяла нежност. Лист до лист.
А някъде, в разцъфналите лотоси,
все още ни стихува светлопис.

В ЕДИН ПОРТРЕТ

Рисувай ме с утихналите щрихи
на думите, които ти шептя.
Дори в ранимост да останат тихи -
през тях до теб единствено летя.

Крилата ми, за погледа ти скрити,
сега са зов, изпълнен от звезди.
Очите ми са скитащи нефрити.
Сълзите - блян от бликнали бразди.

Дъхът ми - тон от струните на цитра.
Ръцете - клони, пламнали в лазур.
Поисках да съм твоята палитра
и бях в нощта ти сребърен контур.

Рисувай ме! Дори и да изтлея
при утрото, подобно чуден сън.
В един портрет поне ще те копнея,
макар самотен в думите отвън...

ДВЕ, КОЕТО НЕ СТАНА ЕДНО

Запази добрината за просяка,
който хорската милост зове.
След това помълчи над въпроса ми
как едно плюс едно не е две.

Две сърца след поредно докосване.
Двата кръга все още са два.
Синьо чувство, а сякаш е просене
на усмивки и топли слова.

Пестеливи по тъжна ирония
любовта си едничка броим...
Като роза, от вятър изронена.
Като огън, превърнат на дим.

Като медна паничка на плочника,
за която сълзата е грош.
И броим, изчислени до точното.
Всеки ден. И дори всяка нощ...

Може би всички наши различия
още просим с наивно “дано”.
Тъжни просяци в битка за вричане.
Две, което не стана едно...

КАОЛИН

Плахо те вая с последните късчета глина.
Спомням чертите ти, както се помни луна.
Бяла оставаш в душата ми. Бял - каолинът
свети в ръцете ми, сякаш е стих-пелена.

Помнят те пръстите, галили твоите скули.
Всяка извивка, трапчинка и трепет дори.
Още те шепна, но моите думи дочу ли?
Още са огън... И още копнеж ги гори...

Пещ червенеет... И светлия спомен изпича.
Ставаш ми вечност. И профил за тих благослов.
Дъх ще ти вдъхна... От пламенна жар ще те вричам.
Бял каолин за едничката моя любов!

ПОРТРЕТЪТ МИ...

Портретът ми... Той нека остарява.
И бръчки да прорязват моя лик.
Но аз да бъда млад. От забрава.
От щастието, скрито в светъл миг.

Сред твоите пространства да се рея,
подобно пеперуда над треви.
В картината - от минало да крея,
но с тебе вечността да ме лови.

В разцъфнал мак съня ти да рисувам.
И пръските ти - в извор да творя.
Безумно кратък - да те провекувам
и нямащ ме - на теб да се даря.

В една красива, мислена причина,
вълшебството да сбъдне светове.
Дори и в остарялата картина
към миналото глас да ме зове.

Портретът ми... Той нека остарява!
В идея от роман не ме търси!
Описах този зов за забрава
със бялото от моите коси...

ПЛАТНО ОТ НЕЗАБРАВА

В сърцето си света не бих държал.
Един едничък зов от теб му стига.
А онзи сняг, косите навалял,
ще се стопи в крила на чучулига.

И дланите ни пак ще са гнезда,
в които дъх мечтите ще разстели -
онези бистри капчици вода,
дъждувана от шепнати предели.

Мигът ще бъдем само аз и ти -
за времето, в очите ни пленено.
За ден поне ще спре да се върти
така неумолимото вретено.

Да се припомним - в смисъл и следи.
И в тон от недовършена соната.
Да видим как красивото преди
се връща в близостта на сетивата.

До рамото ми докосни глава -
мигът ни вечност ще роди тогава,
щом нишките от чиста синева
отдавна са платно от забрава...

ПИСМО В БУТИЛКА

Потъваха последните ми кораби
сред бездните на погледа ти ням.
И думи, от мълчание преборени,
избраха тишината ти за храм.

Напомняше в ръцете си за проливи.
Лагуни под несбъдната луна.
Жадувани, но никога измолени
в мираж за споделена топлина.

Косите ти, на вятъра обричани,
проричах за политнали ята.
Далечни. Като призрачното ничие,
обвито от мъглива самота.

След толкова въздишани лишения -
сега си бряг - с отломки покорен...
Доплуваха те моите крушения -
с писмо в бутилка да напомнят мен.

ПОСЛЕПИС

Понякога ще идваш в послеписа,
макар да съм прочетен епизод...
На гларуса - в заглъхналия писък.
На полета - в изгубения свод.

А нашата мечта неизживяна
по пясъка ще скита до зори,
и с бялото на плувналата пяна
красивите ни мисли ще гори.

Макар и мимолетен, като мида,
в черупките запазих глас до глас -
та в оня миг, когато си отида,
седефено да шепнат само нас.

До тъмната далечност на прибоя
една луна в пътека ще блести.
Погледнеш ли я - вярвай, че си моя,
и твоят дъх зова ми ще прости...

ТАНЦУВАЙ!

Танцувай с вятъра, когато
дъхът от болка загорчи,
и търсиш невъзможно лято
в притворените си очи.

Навярно той ще те погали,
тъй както аз не бих успял...
Една надежда да разпали
в един копнеж осиротял.

Дори да бъде пантомима -
нощта напомня за танго.
Все още чувството го има
и ти не питай към кого...

Следите вятърът си скрива,
подобно птица в небеса.
Пристига в зов. И си отива.
Рисува в твоята коса.

А ти - тангото дорисувай.
На пръсти тиха се върти.
Танцувай с вятъра! Танцувай!
И той гласа ми ще шепти.

БУРЕНОСЕН

Бързам, бързам... Като облак,
който стене да вали.
Търся те по късна доба
в мигове - че сме били...

Святкам, святкам... В светли длани
твоя дъх задържам в мен.
Мълния ще ми останеш.
Светъл зов, неутолен...

Гръмвам, гръмвам... Буреносен,
върщам мигове в следи.
Знаеш ли за мен какво си?
Огън в стихнали гърди.

Плача, плача... Дъжд излива
скръб над тъмни долини.
Беше ли до мен щастлива?
Моля ти се! Остани...

ОСТАВИ МИ СЛЕДА

Остави ми следа. Да те има.
Незабравена в мен. В мисълта.
Светъл образ от вечност незрима.
Жарък въглен, горящ в пепелта.

В невъзможните още сезони
нарисувай желани следи.
Като птица в разлистени клони
или дия в дъждовни бразди.

Да си спомням ръцете ти бели.
Вседокосвани с лунно сребро.
Всяка ласка в среднощни предели.
Всеки порив. И всяко добро.

И гласът ти, от буря извлечен,
през догадките в зов да твори
оня смисъл - красиво далечен,
че неземната обич искри.

И се връща при мен. И остава.
Като изгрев над лумнала степ.
Остави ми следа. Незабрава...
Миг, преди да възкръсна за теб...

ОГЪРЛИЦА

Спомените - слънчеви мъниста,
кой за огърлица нареди?
Може би надеждата ми чиста,
че е живо всичко отпреди...

Че цъфтят по моите поляни
весели глухарчета в рояк.
Сякаш са мечтите разпиляни.
На съдбата трепетният знак.

Кой и как светът ми нарисова
с толкова красиви цветове?
Щастието - сън да ми се струва,
сякаш дивна фея ме зове.

С пръчица да сбъдне чудесата.
Приказките, шепнати в зори.
Да гори от влюбеност росата...
Даже и в сълзите да гори.

Хладно ми е. Нека се посгрея.
Пари огърлицата. Трепти.
Феята си тръгва. И немея.
Искам благослов да прошепти.

Времето назад да не отлита.
Да се върнат минали лета.
Спомените в мене да разплита
тази огърлица, любовта...

МАЛКА КИБРИТОПРОДАВАЧКА

Спряла под навесите порутени
докосни надеждата ми в миг
с клечиците - празнично барутени
за живота пъстро многолик.

Усмихни зениците си бисерни.
Чипоноска, тръгнала на бал.
Тази вечер нека сме написани
в приказка, родена от кристал.

Аз съм онзи странник, непознатият,
който чуден стих ще ти дари.
Искам само твоята симпатия -
огънче в ръцете ти добри.

И усмивка, грейнала в луничките -
месечина сред звезди от смях.
Извади кибритите си, всичките!
Нека пламнем приказно от тях!

Нека ни издигне горе вятърът!
Стар чудатко с шепнещи ръце!
Да огънем влюбени екватора
в огнено красиво сърчице!

След вълшебства, смаяни от лутане,
да те върна в дрезгавия здрач,
спряла под навесите порутени
с клечици за тихия ми плач.

РЕТРОСПЕКЦИЯ

Като мило албумче със фотоси
в миг се спомням от глътки вода,
и разлиствам отново живота си
да оставя в посоки следа.

Не намерили нежни обятия
бягат чувствата в стари лета -
там, където ги грее симпатия
и в лъчите шепти радостта.

Няма как! Ще трепти неизбежното,
щом съдбата се случва веднъж...
И дори да е хвърлена мрежата -
не задържа тя капчици дъжд.

Отлетял - ще шептя отлетялото.
Преживял - ще съм зов преживян.
Побелял - ще се хвана за бялото
с оня дъх от момчешкия свян.

Като ментова тръпка от лукчето
с малко томче от приказен пай -
след кръга на последното случване
да се видя в начало и край...

ЛЕТЕН СПОМЕН

Събери ветровете ми в своите шепи -
тези бурни стихии от плам.
И това, за което очите са слепи,
ще е нашият приказен храм.

Платноходки - душите ни - нека пресичат
сини заливи с бели ята.
Всеки изгрев на огнен дворец да прилича.
Всеки залез - къщурка в жарта.

Всяка мида копнеж да ни бъде. И песен,
сътворена в седефен роял.
Раковина да шепне от порив, отнесъл
любовта ѝ до нежен корал.

И когато ръцете ни в зов вълноломен
прелетят над лъчисти води -
ще ни има завинаги в летния спомен,
като птици в рояк от звезди.

БУРГАСКИ ВЕЧЕРИ

(в памет на Гого от Тоника)

Как ми връщаш бургаските вечери -
всеки път, щом звучи песента.
И политат мечти неизречени
в остарели далечни лета.

А пък времето, хвърлило мрежите,
мили спомени сръчно плете.
И се срещат при залез копнежите
на мечтател, останал дете.

Аз не вярвам в прекършени полети.
Няма гларус, летящ без крила.
Още много усмихвай се! Моля те!
В тази тънка бургаска мъгла.

Надживял ветровете и бурите
при зеления бряг остани.
За да чуеш как в изгрева втурнати
песента ти въздъхват вълни!

НОВА СТРАНИЦА

Не превръщай душата ми в стара молитва.
Невъзможност недей ми веща.
Ако птицата има крила и полита -
няма как да я плаши нощта.

Ще превърне перата в разпалени свещи.
Греещ факел ще бъде сред мрак.
А искрите, от толкова нежност горещи,
пак ще станат в очите ни знак.

Не задържай душата ми в тясна килия
и с присъда недей ме вини.
Ако в ручея спи мимолетна стихия -
ще събори вековни стени.

И сълзите в забравата, тихо проляни,
ще са дъжд, който спомня мечти -
на онези сънувани наши поляни,
гдето изгревът още трепти.

Пожелай си душата ми - ручей и птица.
Нова страница в нас отвори.
До последния ред на съдбата-корица
всички пориви в теб ми дари...

ОТНОВО

Светът отново тих ще завърти
на сливането нежната спирала.
И сгушена до мен ще бъдеш ти,
за кратък миг дори не закъсняла.

На чувството - секундната стрелка.
На допира - усещане за двама.
А аз, потънал в теб, ще изтъка
от светлия ни спомен монограма.

Ще скитаме по нощните треви -
в следите, забравени от вчера,
а вятърът учуден ще върви
над сенките ни - сбъдната химера.

И птица ще се шумугне край листак -
навярно да ни види съкровени -
сред трепета на падналия мрак
как светят в нас звездите уловени...

И щом отвори смисълът врати,
а две сърца се спомнят до забрава,
светът отново тих ще завърти
това, което винаги остава.

СРЕДНОЩНА РИСУНКА

Студът те нарисува на прозореца.
Среднощна фея с рокля на звезди.
Една вълшебна, тиха безпризорница,
оставила в душата ми следи.

И аз, съня разлистил, като страница,
пристъпих до стъклото онемял.
Дали си ми съдбовната избраница,
която сам дори не бих избрал?

В декември ли да виждам чудотвореца
как с четката си вятърна свисти,
и в прозата на зъзнещите хорица
вълшебства от поезия шепти?

Или - до дни затворила кориците -
годината сбогуващо твори?
Загърбила гласа на синоптиците -
от сняг готова жар да разгори...

Не бе студът... А нощното ми виране.
Дъхът, събудил остров от искри.
И с капчици, които нямат спиране,
любов те нарисува и изтри...

ПРЕД ЗИМАТА

Прогизнала от сбъднати циклони
една любов виновно остаря.
Сълзите си невидимо отрони.
Искрите си нестоплено горя.

Сърцето - рало, в облаци забито,
поиска синевата да прости
онези светли спомени, в които
не може вече птица да лети.

Дори да помни колко сме си дали -
тя няма над очите да кръжи,
щом топъл дъх, тревите задържали,
безмълвието в бяло заскрежи.

Самотен гръм над хребетите пусти
отекна в зов от минали лета,
а есен с дъжделивите си устни
целуна ни и всичко опустя.

КЪМ СТАРАТА ГОДИНА

Годино, ти си тръгваш уморена.
Изпращам те. До болка ощетен.
Подобно гладиатор на арена,
живях те - до последния ти ден.

Кръстосах меч със месеци дузина.
И всеки с удар свой ме повали.
Скръбта дори за ден не ме подмина,
но идваше в сърцето да боли.

Каквото пожелах си - то остана
нарочено за други времена.
Душата ми, в мечтите си пияна,
от грубата реалност изтрезня.

Отиваш си. Дори не бе честита.
Остана ми след теб едната чест.
И няма никой нищо да те пита,
когато претъркулиш се нощес.

Сестра ти, знам, с усмивка ти намига,
преди да те замести със заря.
Кръгът около слънцето ти стига.
Запали се! Горя! И прегоря!

И само там, под сребърни власинки,
ще зная, че и аз съм те живял.
А ти - сред отлетелите годинки -
припомняй ме. С възторг или печал...

“МИЛЛИОНЫ АЛЫХ РОЗ...”

Спомен...

“Миллионы алых роз...”

Цветен сън от матова забрава.

Вятърът в несресан алаброс
и дъждът, подобен на жарава.

Спомен...

“Миллионы алых роз...”

Плоча. Грамофон. И “Арлекино”.

Отговор, получен без въпрос.
Два билета за квартално кино.

Спомен...

“Миллионы алых роз...”

Нежен зов и пристан за комети.

Мокри стъпки. Чайка. Албатрос.
И планктонът, който още свети.

Спомен...

“Миллионы алых роз...”

“Хоризонт”. Отново пее Алла...

Две сърца в различен коловоз.
Обич - двупосочно отлетяла.

Споменът...

Последен нощен гост.

А перчемът - тъжен до сребристо.

Няма милиони алых роз...

Само блян - до невъзможно чисто.

www.vedrin-poetry.org
Copyright © Ясен Ведрин, 2025
© Всички права запазени